

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΘ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2493

Μεταμόρφωσις τοῦ Σωτῆρος (Ματθ. 17,1-9)
Σάββατο 6 Αὐγούστου 2022

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Γιατί μεταμορφώθηκε ὁ Κύριος;

Στοὺς Ἁγίους Τόπους, ἀγαπητοί μου, στὴ γῆ τῆς Παλαιστίνης, εἶνε ἓνα βουνὸ πού λέγεται **Θαβώρ**. Δὲν εἶνε πολὺ ὑψηλὸ. Ὑπάρχουν στὸν κόσμον ἄλλα βουνὰ πολὺ ὑψηλότερα· π.χ. στὴν Ἑλλάδα ὁ Ὄλυμπος, στὴν Εὐρώπῃ οἱ Ἄλπεις, στὴν Ἄπω Ἀνατολὴ τὰ Ἱμαλάια. Τὸ Θαβώρ ὅμως δοξάστηκε ὅσο κανένα ἄλλο βουνὸ τῆς Γῆς, γιατί στὴν κορυφὴ του πάτησε ὁ Χριστός, ἐκεῖ ἔγινε ἡ **Μεταμόρφωσις**, πού ἐορτάζουμε σήμερα. Τί συνέβη δηλαδῆ; Ὅλοι ἔχουμε ἀκούσει τὸ ἱστορικὸ, ἀλλ' ἄς τὸ ἐπαναλάβουμε.

***

Ὁ Χριστὸς συνήθιζε νὰ βγαίνει μὲ τοὺς μαθητὰς του σὲ μέρη ἔρημικὰ γιὰ προσευχὴ. Τὸ Εὐαγγέλιον λέει, ὅτι κάποτε **διανυκτέρευε στὴν προσευχὴ** (Λουκ. 6,12). Αὐτό, ὅτι ὁ Χριστὸς νύχτες ὀλόκληρες περνοῦσε στὴν προσευχὴ, εἶνε ἐλεγχος. Ποιὸς ἀπὸ μᾶς πέρασε ἄγρυπνος ἀπὸ τὴ δύσι τοῦ ἡλίου ὡς τὴν ἀνατολὴ προσευχόμενος στοῦ Θεοῦ; Εἴμαστε τόσο ἀδιάφοροι, πού καὶ λίγα λεπτὰ προσευχῆς μᾶς κουράζουν.

Αὐτὴ τὴ φορά ὁ Χριστὸς **ἀνέβηκε στοῦ Θαβώρ**. Πῆρε μαζί του **τρεις μόνο μαθητὰς**, τὸ μικρὸ του κύκλον· τὸν Πέτρο, τὸν Ἰάκωβον καὶ τὸν Ἰωάννη. Ὅλους τοὺς μαθητὰς του τοὺς ἀγαποῦσε, δὲν μεροληπτοῦσε, ἀλλ' αὐτοὺς τοὺς τρεῖς τοὺς ξεχώριζε ὄχι ἀδίκως, γιατί διακρίνονταν· ὁ Πέτρος γιὰ τὴ δυνατὴ πίστι του, ὁ Ἰάκωβος γιὰ τὴ στέρεη ἐλπίδα του, κι ὁ Ἰωάννης γιὰ τὴ θερμὴ ἀγάπη του. Αὐτοὶ ἐνσάρκωναν τὶς τρεῖς μεγάλες θεολογικὲς ἀρετὲς τῆς καινῆς διαθήκης, ὅπως λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος· «*νυνὶ δὲ μένει πίστις, ἐλπίς, ἀγάπη, τὰ τρία ταῦτα*» (Α' Κορ. 13,13).

Ἀνέβηκε, λοιπόν, ὁ Κύριος στὴν κορυφὴ τοῦ ὄρους. Καὶ τότε –ἄς μὴν πιστεύουν οἱ ἄπιστοι, ἐμεῖς πιστεύουμε–, ἐκεῖ ἔγινε ἓνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα θαύματά του. Θαῦμα ὄχι σὲ ἄλλα σώματα, ξένα, ἀλλὰ ἐπάνω στοῦ δικό του σώμα (βλ. Ματθ. 17,1-9. Μάρκ. 9,12-13. Λουκ. 9,28-36). Ἐνῶ οἱ τρεῖς μαθηταὶ κουρασμένοι νύσταξαν καὶ τοὺς πῆρε ὕπνος, σὲ μιὰ στιγμὴ τὸ πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ ἀλλάζει· ἔλαμ-

ψε σὰν τὸν ἥλιον! Ξύπνησαν τότε οἱ τρεῖς, συνῆλθαν καλὰ ἀπ' τὸν ὕπνον καὶ εἶδαν τὴ δόξα του (βλ. Λουκ. 9,32). Τὰ φτωχικὰ ρούχα του, πού εἶχε ὑφάνει μὲ τὰ χέρια της στὸν ἀργαλειὸ ἡ Παναγία Θεοτόκος, ἔγιναν λευκὰ καὶ ἀσταφτερὰ σὰν τὸ φῶς. Δίπλα του παρέστεκαν οἱ δύο μεγάλες μορφὲς τῆς παλαιᾶς διαθήκης· ὁ Μωυσῆς (πού ἐκπροσωποῦσε τὸ Νόμον) καὶ ὁ Ἡλίας (πού ἐκπροσωποῦσε τοὺς Προφήτες)· ἐπιβεβαίωσαν ἔτσι ποιὸν ἐννοοῦσαν ὅταν προφήτευαν· καὶ τώρα συνωμιλοῦσαν μαζί του γιὰ τὸ τέλος του πού θὰ συνέβαινε σὲ λίγο μέσα στὴν Ἱερουσαλήμ. Ἀλλοιωμένος ὁ Πέτρος εἶπε· Ὁραῖα εἶνε, Κύριε, νὰ μείνουμε ἐδῶ, κι ἂν θέλῃς στήνουμε τρεῖς σκηνές, μία γιὰ σένα, μία γιὰ τὸ Μωυσῆ καὶ μία γιὰ τὸν Ἡλία – γιὰ τὸν ἑαυτό τους δὲν σκέφτηκε, ἀρκεῖ νὰ βλέπουν τὸ πρόσωπον τοῦ Κυρίου. Τότε ὅμως ἦρθε καὶ τοὺς σκέπασε μία φωτεινὴ νεφέλη καὶ ἀπὸ αὐτὴν ἀκούστηκε πάλι ἡ ἴδια ἐκείνη φωνὴ πού εἶχε ἀκουστῆ τὰ Θεοφάνεια στὸν Ἰορδάνη· «*Οὗτός ἐστιν ὁ υἱὸς μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ εὐδόκησα· αὐτοῦ ἀκούετε*» (Ματθ. 17,5). Θαμπωμένοι καὶ τρομαγμένοι ἔπεσαν καὶ οἱ τρεῖς μὲ τὸ πρόσωπον στὴ γῆ.

Αὐτὸ εἶνε τὸ θαυμαστὸ γεγονός ὅπως τὸ περιγράφουν οἱ εὐαγγελισταί. Ἀπὸ τὴν ἐξιστόρησί του **γεννιῶνται τρία ἐρωτήματα**. Πρῶτον, γιατί μεταμορφώθηκε ὁ Χριστός; δεύτερον, γιατί ἐμφανίστηκαν ὁ Μωυσῆς καὶ ὁ Ἡλίας; καὶ τρίτον (τὸ πιὸ σοβαρὸ καὶ θεολογικὸ, πού ἀποτελεῖ μυστήριον), τί ἦταν τὸ φῶς αὐτὸ πού ἔλαμψε ἐκεῖ; Τὸ τελευταῖο αὐτὸ εἶνε πολὺ δύσκολο, «ἀλγεβρα» γιὰ μᾶς, πού πολλὰ μάθαμε ἀλλ' ὡς πρὸς τὴν πίστι μᾶς ἔχουμε μεσάνυχτα.

***

● **1ον** Γιατί μεταμορφώθηκε ὁ Χριστός; Μεταμορφώθηκε, ἀδελφοί μου, **γιὰ τρεῖς λόγους**.

✓ **Ὁ πρῶτος**. Ὁ Ἰησοῦς παρουσιάστηκε στὸν κόσμον ὡς ὁ πιὸ ἄσχημος ἄνθρωπος. Ποιὸς ἄλλος γεννήθηκε σὲ τόσο ταπεινὲς συνθήκες, σὲ φάτνη τῶν ἀλόγων; Βρέφος ἔφυγε κυνηγημένος

στην Αίγυπτο. Μεγαλώνοντας δὲν πήγε σὲ σχολειά, δούλεψε σκληρά, ἦταν γνωστὸς σὰν ξυλουργός. Κι ὅταν βγήκε στὸ δημόσιο βίο, δὲν εἶχε πάνω του τίποτα τὸ ἐπίσημο. Κουραζόταν καὶ τὸν ἔπαιρνε ὕπνος, πεινοῦσε κ' ἔτρωγε ὅ,τι βρεθῆ, διψοῦσε κ' ἔπινε μὲ τίς φοῦχτες ἀπὸ τὴν πηγὴ, ντυνόταν ἀπλᾶ, πονοῦσε στὴ θλίψι, δάκρυζε στὸ θάνατο καὶ στὰ μνήματα. "Όλα αὐτὰ ἦταν ἀνθρώπινα, τὰ ἀδιάβλητα πάθη ποὺ λένε οἱ θεολόγοι. "Όποιος τὸν ἔβλεπε τὸν περνοῦσε γιὰ ἄνθρωπο –καὶ ἦταν ἄνθρωπος–, κανεῖς δὲν φανταζόταν ὅτι πίσω ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο κρύβεται ἡ θεότης. Γι' αὐτὸ σήμερα σύρει λίγο τὸ παραπέτασμα τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, φαίνεται μιὰ ἀκτίνα ἀπὸ τὸ θεϊκὸ μεγαλεῖο του, δείχνει καὶ τὴν ἄλλη φύσι του, ὅτι εἶνε καὶ Θεός! Νὰ ὁ πρῶτος λόγος ποὺ ἔγινε ἡ Μεταμόρφωσις, **γιὰ νὰ δείξῃ ὁ Χριστὸς ὅτι εἶνε καὶ Θεός.** "Εμοιαζε μ' ἕνα βασιλιᾶ ποὺ ἔβγαλε τὴ στολὴ καὶ τὸ στέμμα, ντύθηκε ζητιάνος, καὶ περπατοῦσε ἀγνώριστος ἀνάμεσα στὸ λαό του.

✓ **Ὁ δεῦτερος λόγος** ποιὸς εἶνε; Νὰ φανῆ ὅτι **αὐτὸς εἶνε πάνω ἀπ' ὅλους ἀνεξαιρέτως** ἄνθρωποις, ἀγγέλους, ἀρχαγγέλους, ἀγίους καὶ δικαίους. Γι' αὐτὸ στέκουν δίπλα του τιμητικῶς δύο ὄχι τυχαῖα πρόσωπα· ὁ Μωυσῆς, ὁ νομοθέτης ποὺ πήρε στὸ Σινὰ τὸ Δεκάλογο, καὶ ὁ Ἡλίας, ὁ πύρινος προφήτης καὶ σύνοψις ὄλων τῶν προφητῶν. Οἱ κορυφαῖοι δηλαδὴ ἄνδρες τῆς παλαιᾶς διαθήκης ἀναγνωρίζουν καὶ τιμοῦν τὸν Ἰησοῦ ὡς ἀνώτερό τους. Ἦταν αὐτὸ μία ἀπάντησι σ' ἐκείνους ποὺ ἔλεγαν περιφρονητικὰ "Εμεῖς δὲν ξέρουμε τί εἶν' αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς, ἔχουμε τὸ Μωυσῆ, ἐκείνου εἴμαστε μαθηταί (βλ. ἰω. 9,28-29). Τώρα ἡ Μεταμόρφωσις μαρτυρεῖ, ὅτι ἐκείνοι οἱ κορυφαῖοι ἦταν μικροὶ μπροστὰ στὸν βασιλέα Χριστό. Μ' αὐτὰ ἀπαντῶ συγχρόνως καὶ στὸ **2ο ἐρώτημα**, γιατί στὴ Μεταμόρφωσι ἐμφανίστηκαν ὁ Μωυσῆς καὶ ὁ Ἡλίας· **γιὰ νὰ βεβαιώσουν τὸ ὕψος τοῦ Ἰησοῦ.**

✓ Τέλος, ὁ **τρίτος λόγος** εἶνε· μὲ τὴ Μεταμόρφωσί του **ὁ Χριστὸς μᾶς δίνει μιὰ ἰδέα τῆς ἄλλης ζωῆς.** Δυστυχῆς ὅποιος νομίζει ὅτι ἡ ζωὴ τελειώνει μὲ τὸ φτυᾶρι τοῦ νεκροθάφτη. "Όχι. Πέρα ἀπ' τὸν τάφο, σ' ἕνα κόσμο ἀπερίγραπτο, ζοῦν οἱ ψυχὲς ὄλων. Ἀπόδειξις ὅτι ζοῦν, εἶνε τὸ σημερινό· ὁ Μωυσῆς εἶχε πεθάνει πρὶν χίλια πεντακόσια χρόνια, ὁ Ἡλίας πρὶν χίλια χρόνια, καὶ ὅμως νάτοι ὀλοζώντανοι συνομιλοῦν μὲ τὸ Χριστό. Ὁ ἄνθρωπος δὲν ἐξαφανίζεται· τὸ σῶμα λειώνει, ἡ ψυχὴ μένει ἀθάνατη.

Νὰ λοιπὸν οἱ τρεῖς λόγοι ποὺ ἔγινε ἡ Μεταμόρφωσις· 1ον γιὰ ν' ἀποδειχθῇ ὅτι ὁ Χριστὸς εἶνε Θεός, 2ον νὰ φανῆ ὅτι ὁ Χριστὸς εἶνε μει-

ζων πάνω ἀπ' ὅλους, καὶ τρίτον νὰ πειθοῦμε ὅτι ὑπάρχει ἄλλη ζωὴ, ἀθάνατη καὶ αἰώνια.

● Ἀπαντήσαμε στὸ πρῶτο καὶ στὸ δεῦτερο ἐρώτημα. Στὸ **3ο ἐρώτημα** ὅμως, τί εἶνε **τὸ φῶς** αὐτὸ ποὺ ἔλαμψε ἐκεῖ, μὴ ρωτᾶτε ἐμένα· νὰ ρωτήσουμε ἕναν ἅγιο, ποὺ τριάντα χρόνια πάλεψε ἐπάνω στὴ μεγάλη αὐτὴ ὑπόθεσι. Οἱ θεολόγοι διχάστηκαν σὲ δύο παρατάξεις· ἄλλοι ἔλεγαν ὅτι τὸ φῶς εἶνε *κτιστόν*, οἱ ὀρθόδοξοι ἔλεγαν ὅτι εἶνε *ἄκτιστον* – τὸ καταλαβαίνετε; Συγκροτήθηκε Σύνοδος (1351μ.Χ.) γιὰ ν' ἀποφανθῇ. Ὁ Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς (αὐτὸς εἶνε ὁ ἅγιος ποὺ ἔδωσε τὴ μάχη) ἀπέδειξε, ὅτι τὸ φῶς αὐτὸ δὲν εἶνε ὑλικό, ὅπως εἶνε τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, ἀλλὰ εἶνε ἄκτιστο, ἐνέργεια τῆς ἁγίας Τριάδος. Καὶ ἐνῶ ἡ οὐσία τῆς θεότητος εἶνε ἀπρόσιτη καὶ ἀμέθεκτη ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο, οἱ θεῖες ἐνέργειες εἶνε μεθεκτὲς ἀπὸ τοὺς κεκαθαμένους μὲ τὴν ἐνίσχυσι τῆς θείας χάριτος. Αὐτὰ εἶνε ἀκατάληπτα στοὺς πολλούς, ἀλλὰ ἔτσι θέσπισε ἡ Σύνοδος αὐτὴ, ποὺ ἀριθμεῖται ὡς ἡ Θ' (9η) Οἰκουμένη τῆς Ὀρθοδοξίας. Συνεπῶς, αὐτὰ κ' ἐγὼ μπορῶ νὰ σᾶς μεταφέρω γιὰ τὸ φῶς τῆς Μεταμορφώσεως. "Όπως ὁ ἡλῖος εἶνε ἀναγκαῖος γιὰ τὴν ὑλικὴ ζωὴ μας, ἔτσι τὸ φῶς τῆς Τρισηλίου Θεότητος εἶνε ἀναγκαῖο γιὰ τὴν αἰώνιο ζωὴ. Κι ὅπως τυφλοὶ δὲν βλέπουν τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, ἔτσι οἱ ἀκάθαρτες ψυχὲς εἶνε τυφλὲς καὶ δὲν βλέπουν τὸ ἄκτιστο φῶς, ποὺ «*φωτίζει πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον*» (ἰω. 1,9).

***

Αὐτά, ἀγαπητοί μου, τὰ λίγα καὶ φτωχὰ ἀπὸ μένα γιὰ τὴ μεγάλη δεσποτικὴ ἑορτὴ. "Όπως χτίστηκαν ναοὶ τῆς στὸ Θαβῶρ τῆς Παλαιστίνης καὶ στὴν κορυφὴ τοῦ Ἄθωνος, ἔτσι κ' ἐμεῖς μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ καὶ παρ' ὄλες τίς διαβολὲς κ' ἐμπόδια **χτίσαμε ναὸ τῆς Μεταμορφώσεως στὸ ὕψωμα τῆς Φλωρίνης.** Δὲν ἦταν εὐκολο· ἦταν ἕνας ἄθλος, ποὺ πραγματοποιήσαν δύο ἄνθρωποι· ὁ ἱερομόναχος καὶ πνευματικὸς π. Ἱερόθεος καὶ ὁ τότε λαϊκὸς καὶ μετὰ ἱερομόναχος καὶ ἱεραπόστολος στὴν Ἀφρικὴ Κοσμᾶς.

Πρέπει κ' ἐμεῖς **νὰ ζήσουμε τὴ Μεταμόρφωσι, τὴ μεταβολή.** Δηλαδὴ; Μέσα μας ζῆ «*ὁ παλαιὸς ἄνθρωπος*» (Ρωμ. 6,6. Ἐφ. 4,22. Κολ. 3,9), ὁ παλαιὸς Ἀδὰμ μὲ τίς κακίες κ' ἐλαττώματα· «*ἄνθρωπος ἐν τιμῇ ὧν οὐ συνήκε, παρασυνεβλήθη τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις καὶ ὡμοιώθη αὐτοῖς*» (Ψαλμ. 48,13). Ν' ἀλλάξῃ λοιπὸν ἡ ψυχὴ μας, νὰ καθαρθῇ ἀπὸ τὰ πάθη. Τότε θὰ ἔχουμε μεταμόρφωσι, θὰ λάμψη καὶ σ' ἐμᾶς τὸ φῶς τῆς Μεταμορφώσεως, καὶ μαζὶ μὲ τὸν Πέτρο, μὲ ψυχὴ γεμάτη θάμπος, θὰ λέμε· «*Καλὸν ἐστὶν ἡμᾶς ὧδε εἶναι*» (Ματθ. 17,4)· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἔγινε στὸ ἱ. παρεκκλήσιο Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος τοῦ Ὑψώματος 1020 Φλωρίνης τὴν Πέμπτη 6-8-1981 τὸ πρῶτο. Καταγραφή καὶ σύντμησις 12-7-2022.

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafllo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΘ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2494	Κυριακὴ Η' Ματθαίου (Ματθ. 14,14-22) 7 Αὐγούστου 2022	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ἡ πόλις ἔρημος καὶ ἡ ἔρημος πόλις

«Προσῆλθον αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ λέγοντες· Ἐρημός ἐστιν ὁ τόπος» (Ματθ. 14,15)

Οἱ πόλεις τῆς πατρίδος μας, ἀγαπητοί μου, στὴν ἐποχὴ μας προώδευσαν οἰκονομικῶς· ἀλλ' ἀπὸ πλευρᾶς πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς **ποῦ βρίσκονται**; Ἐὰν στοὺς ἄλλους τομεῖς ποῦμε ὅτι βαθμολογοῦνται μὲ ἄριστα, στὸν τομέα τῆς χριστιανικῆς πίστεως καὶ ζωῆς **ἔχω πολλές ἀμφιβολίες**. Ὁ Χριστὸς εἶπε· Δὲν θὰ σωθῇ ὅποιος μοῦ λέει Κύριε Κύριε, ἀλλὰ ἐκεῖνος ποὺ κάνει τὸ θέλημα τοῦ οὐρανοῦ Πατρός μου (Ματθ. 7,21).

Ἐμεῖς ἐκτελοῦμε ἄραγε τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου; **ὑπάρχει χριστιανοσύνη** στὶς οἰκογένειες, στὴν κοινωνία μας; Ἐδῶ εἶνε τὸ μεγάλο ἐρώτημα. Δυστυχῶς κινδυνεύουμε νὰ καταστήσουμε Σόδομα καὶ Γόμορρα. Καὶ τὸ τέλος ποῖο θὰ εἶνε; Χτίζουμε σπίτια, ἐργοστάσια, κέντρα ψυχαγωγίας, τράπεζες, ἐμπορικὰ κέντρα, προσδεύουμε σ' αὐτά. Καὶ στὰ Σόδομα προώδευαν σὲ πλοῦτο καὶ εὐμάρεια, ποῖο ὅμως ἦταν τὸ τέλος; Ἐμένα ρωτᾶτε; Ἀνοιξτε τὴ Γραφή, τὴν Ἀποκάλυψη, νὰ δῆτε· φωτιά καὶ θειάφι! Καὶ φρικτὸ εἶνε πάντα τὸ τέλος κοινωνιῶν καὶ ἐθνῶν ποὺ βαδίζουν τὴν ὁδὸ τῆς ἀποστασίας.

Λέει ἡ Ἀποκάλυψις, ὅτι ἡ γῆ θὰ ἐρημωθῇ (βλ. Ἀπ. 17,16 & 18,17). Θὰ πῶ κάτι ὡς παράδειγμα – μὴ φοβηθῆτε. Ὑποθέστε, ὅτι μιὰ νύχτα ἢ πρωτὶ – ἄγνωστο – **ἡ πόλι σας ἀδειάζει**· ἐρημώνουν μαγαζιά, κέντρα, δρόμοι, ἐργοστάσια..., δὲν μένει ψυχὴ, καὶ ὅλοι φεύγουν μακριὰ σὲ σπηλιές.

–Μὰ γίνεται σήμερα αὐτὸ ποὺ λές; Ἐγινε! Πότε; Τὸ εἶδα μὲ τὰ μάτια μου **τὸ 1941**. Ἦμουν στὴν **Πάτρα**. Ἦρθαν τὰ ἰταλικά ἀεροπλάνα, ἔρριξαν βόμβες, ἔκαναν κιμᾶ ἑκατὸ - διακόσους ἀνθρώπους. Γέμισαν αἵματα οἱ δρόμοι· ἔβλεπες ἀλλοῦ κεφαλάκια παιδιῶν, ἀλλοῦ γυναῖκες γυμνές, ἀλλοῦ νέους κομμάτια... Τὴν ἄλλη μέρα **ἡ πόλις ἐρήμωσε**, δὲν ἔβλεπες ἄνθρωπο. Τὴ νύχτα ἄκουγες μόνο τὶς ἀρβύλες τῶν στρατιωτῶν ποὺ ἀναχωροῦσαν γιὰ τὸ μέτωπο. Μέσα σὲ μιὰ νύχτα ἡ πόλις τῶν ἑκατὸ χιλιάδων κατοίκων ἀδειασε. Τὸ ἴδιο καὶ ἄλλες πόλεις.

Νὰ πῶς μπορεῖ νὰ ἐρημώσουν οἱ πόλεις καὶ νὰ μείνουν μόνο σκυλιὰ καὶ γατιά. ἜΩ Θεέ μου! **θὰ ἐρημωθῇ ὁ κόσμος. Τὸ βεβαιώνει ἡ Γραφή** (βλ. Λευιτ. 26,22. Σ. Σολ. 5,23. Σ. Σειρ. 16,4· 21,4. Ἦσ. 6,11· 24,6-13· 34,8-11· 60,12. Ἱερ. 33,9).

–Μὰ τί λὲς σήμερα; ἦρθες νὰ σκορπίσης ἀνησυχία;... Ὅχι, ἀδελφοί μου. Τὸ εἶπα σὰν παράδειγμα. **Πότε ἀδειάζει μιὰ πόλις**; ὅταν γίνῃ ἐπιδρομὴ βαρβάρων, σεισμός, ἂν πιάσῃ φωτιά, ἂν πέσῃ ἐπιδημία, ἂν συμβῇ ἐμφύλιος πόλεμος. Γι' αὐτὸ παρακαλοῦμε τὸ Θεὸ νὰ μᾶς σώσῃ ἀπ' ὅλα αὐτά. Ὑπάρχει ὅμως καὶ μιὰ ἄλλη περίπτωσι, αὐτὴ ποὺ λέει τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο. Τί λέει;

***

Μιὰ μεγάλη πόλις ἀλλὰ καὶ χωριὰ ἀδειασαν· πῆγαν ὅλοι πεζῆ μακριὰ, σαράντα χιλιόμετρα, μέσα στὴν ἔρημο. Μὰ γιατί; ἔγινε κάτι δυσάρεστο; Ὅχι δυσάρεστο· ἔγινε κάτι εὐχάριστο. Ὅλο αὐτὸ τὸ πλῆθος, μικροὶ - μεγάλοι, βγήκαν σὰν χεῖμαρρος στὴν ἐρημίᾳ – νὰ κάνουν τί; τί ἦταν ἐκεῖ πέρα; Ὡ τί ἦταν· **ἦταν ὁ Χριστός!** Ἐκεῖνος τράβηξε ἐκεῖ σὰν μαγνήτης ὅλο τὸν κόσμο. Καὶ τότε συνέβη τὸ παράδοξο· **ἡ πόλις ἐρήμωσε καὶ ἡ ἔρημος γέμισε κόσμο!**

–Μὰ τί ἤθελε ὁ Χριστὸς στὴν ἔρημο; ἦταν τύπος ἀντικοινωνικός, ἀπέφευγε τὸν κόσμο; Κάθε ἄλλο. Ὁ Χριστὸς δὲν ἦταν ὅπως οἱ ἀσκηταὶ τοῦ Θιβέτ. Ἀγαποῦσε τοὺς ἀνθρώπους, ζοῦσε μέσα στὴν κοινωνία, κοντὰ στὶς οἰκογένειες, στοὺς ψαρᾶδες, στὰ παιδιὰ, στοὺς γέρους, στοὺς ἀρρώστους, στοὺς φτωχοὺς, στοὺς δυστυχισμένους· **ἦταν ὁ κοινωνικώτερος τῶν ἀνθρώπων.**

–Καὶ τώρα γιατί πῆγε στὴν ἔρημο καὶ τὸν ἔχασαν καὶ κουράστηκαν τόσο νὰ τὸν βροῦν; Ἐμένα ρωτᾶτε; Τί ἐορτάζουμε στὸ τέλος Αὐγούστου; τὴν ἀποτομὴ τῆς κεφαλῆς Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου. Γι' αὐτὸ πῆγε στὴν ἔρημο. **Πῆγε νὰ πενήσῃ, νὰ κλάψῃ!** Ὅπως ὅλοι ξέρετε, μιὰ αἰσχρὴ γυναῖκα ἐξώθησε τὸν βασιλέα Ἡρώδη καὶ αὐτὸς ὅπως ὁ χασάπης σφάζει τὸ ἀρνὶ ἀποκεφάλισε τὸν «ἐνσαρκὸν ἄγγελον». Γιατί; Διότι τὸν ἤλεγχε. Δὲν σοῦ ἐπιτρέπεται, ἔλεγε, νὰ συζῆς μὲ «τὴν γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ σου» (Ματθ. 14,4. Μάρκ. 6,18). Ὅταν λοιπὸν ὁ Χριστὸς ἄκουσε τὸ θλιβερὸ αὐτὸ γεγονός, πῆρε τοὺς μαθητὰς του καὶ ἔφυγε στὴν ἔρημο.

Πολλὲς φορές **ἡ ἔρημος** εἶνε γλυκύτερη καὶ ἀσφαλέστερη ἀπὸ τὴν πόλι. Ἐκεῖ βέβαια ζοῦν ἄγρια θηρία, μὰ στὶς πόλεις ὑπάρχουν ἄνθρωποι

ἀγριώτεροι ἀπ' αὐτὰ. Στὴν ἐποχὴ μας μάλιστα ὁ ἄνθρωπος ἔγινε **θηρίο ἐπιστημονικό**· μὲ ἕνα κουμπὶ ρίχνει φιάλες Ἀποκαλύψεως καὶ ἀφανίζει πολιτεῖες ὀλόκληρες. Στὴν ἔρημο λύκοι καὶ λιοντάρια ἀναγνώριζαν τὸ Χριστό, ἔρχονταν κοντὰ του σὰν ἀρνάκια· ἀλλὰ μέσα στὰ Ἱεροσόλυμα οἱ ἄλλοι λύκοι τοῦ ἐτοίμαζαν σταυρό. Δὲν σταυρώθηκε στὴν ἔρημο ὁ Κύριός μας, στὶς στάνες καὶ στὰ χωριά· σταυρώθηκε μέσα στὴ μεγάλη πόλι, ἐκεῖ ποὺ δροῦν οἱ «μορφωμένοι» λησταί, ἐκεῖ ποὺ ἀσκεῖται ἀνενόχλητα ἡ νόμιμη ληστεία, καὶ καμμιά ἀστυνομία δὲν μπορεῖ νὰ κλείσῃ τὰ ...εὐπρεπῆ λησισαρχεῖα.

Πῆγε στὴν ἔρημο. Ναί. Μὰ πόσες φορὲς καὶ ὁ ἄντρας, ὅταν ἔχῃ **γυναῖκα κακιά**, «**γλωσσώδῃ**» (Παρ. 21,19. Σ.Σειρ. 25,20), δὲν τρέμει νὰ πάῃ στὸ σπίτι; Εἶδα ἄντρα στὴν Ἀθήνα ποὺ, ἐνῶ εἶχε θαυμασίο σπίτι, πέντε νύχτες κοιμόταν στὸ παγκάκι. Προτιμῶ νὰ κατοικῶ μὲ τὰ θεριά παρὰ μὲ κακοὺς καὶ διεστραμμένους ἀνθρώπους.

Στὴν ἔρημο λοιπὸν πῆγε τώρα ὁ κόσμος γιὰ τὸ Χριστό. **Τί ἤθελαν;** Ἄλλοι νὰ τὸν δοῦν. Ἄλλοι νὰ τὸν ἀκούσουν, ἀφοῦ ἔλεγαν «*Οὐδέποτε οὕτως ἐλάλησεν ἄνθρωπος, ὡς οὗτος ὁ ἄνθρωπος*» (Ἰω. 7,46). Ἄλλοι ἔφεραν ἀρρώστους γιὰ θεραπεία. Καὶ ὁ Χριστός, ποὺ ζητοῦσε ἡσυχία νὰ κλάψῃ τὸν Ἰωάννη καὶ νὰ προσευχηθῆ στὸν Πατέρα του, τοὺς ἔδιωξε; τοὺς εἶπε φύγετε; Ὁχι, ἀλλά τί· «*Σπλαχνίζομαι αὐτὸ τὸ λαό*» (Ματθ. 15,32. Μάρκ. 8,2)· εἶνε «*κοπάδι χωρὶς τσοπάνο*» (Ματθ. 9,36. Μάρκ. 6,34).

Κι ἀφοῦ θεράπευσε τοὺς ἀρρώστους, μετὰ ὅλοι τέντωσαν τ' αὐτιὰ ν' ἀκούσουν τὰ λόγια του, τὴ φωνὴ τοῦ οὐρανοῦ. Καὶ ἄκουγαν, καὶ ἄκουγαν· Καὶ πέρασαν ὥρες, ἄρχισε νὰ βραδιάζῃ. Σὲ λίγο θὰ νύχτωνε. Μὰ αὐτοὶ νηστικοὶ τὸν ἄκουγαν. Ποτέ νὰ μὴν τελειώσῃ! εὔχονταν. Καὶ ὅταν βράδιασε, ὁ Χριστὸς δὲν τοὺς ἄφησε νηστικούς. Ἔκανε θαῦμα. Ποιὸ θαῦμα; Ἄς μὴν πιστεύουν οἱ ἄπιστοι, δικαίωμά τους· ἐμεῖς πιστεύουμε. Λένε οἱ μαθηταί· –Δάσκαλε, ἄσ' τους τώρα νὰ φύγουν, νὰ πάνε νὰ βροῦν κάτι νὰ φᾶνε. –Δώστε τους ἐσεῖς νὰ φᾶνε. –Μὰ δὲν ἔχουμε τίποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ πέντε ψωμιά καὶ δύο ψάρια. Ἀκοῦτε τί τρόφιμα εἶχε μαζί του ὁ Χριστὸς μὲ τοὺς μαθητάς του; Ὅλα διδάσκουν· **πέντε ψωμιά καὶ δύο ψάρια**. Τὰ ψωμιά τί ἦταν; κρίθινα, λέει ἄλλος εὐαγγελιστὴς σὲ παρόμοια περίπτωσι (βλ. Ἰω. 6,13). Τρῶτε ἐσεῖς κριθαρένιο ψωμί; Ἄχ κόσμε καλομαθημένε! σοῦ πέταξαν τὴν καραμέλλα «καταναλωτικὴ κοινωνία», καὶ τὴν πιπιλίζουν ὅλοι. Δηλαδή· καλὸ φαί, ἀνέσεις, εὐκολίες, πολυτέλειες. Ὅσο πιὸ πολλὰ ξοδεύουν, τόσο πιὸ προωδευμένοι θεωροῦνται! Αὐτὸ λέγεται πρόοδος. Μὰ τέτοια δὲν ἦταν καὶ ἡ κοινωνία τῶν Σοδόμων; κοινωνία καταπτώσεως. Ὁ Χριστὸς ὅμως ἔτρωγε κρίθινο ψωμί, γιὰ νὰ μᾶς πῆ, ὅτι πρέπει ν' ἀγαποῦμε τὴ λιτότητα, τὴν ἀπλότητα.

Ἔνας ὁδοκαθαριστὴς στὴ Φλώρινα μοῦ εἶπε· Ἄχ, παπούλη μου, βλέπω ὅτι **θά' ρθῃ πείνα**. Κάθε μέρα ἀδειάζω κάδους, καὶ βλέπω νὰ πετᾶνε

ψωμιά, τόννους ψωμιά· ἐνῶ στὶς Ἰνδίες καὶ στὴν Οὐγκάντα ἄνθρωποι πεθαίνουν ἀπὸ πείνα... Θὰ παρέλθῃ ἡ περίοδος τῆς καταναλωτικῆς κοινωνίας, τῶν παχειῶν ἀγελάδων, καὶ μετὰ ἔρχεται ἡ ἄλλη κοινωνία (πρβλ. Γέν. 41,53-57). Ὁχι μόνο στὴν Ἑλλάδα ἀλλὰ καὶ στὴν Ἀμερικὴ θ' ἀκοῦς «*Λιμῶ ἀπόλλυμαι*», πεθαίνω ἀπὸ τὴν πείνα (Λουκ. 15,17). Ἄν εἶχα ἐξουσία, θὰ ἔκλεινα τὰ κέντρα τῆς ἀσωτίας. «Ἄρτον καὶ θεάματα» θέλει ἡ διεφθαρμένη ἐποχὴ. Κλείστε τὰ κέντρα τῆς διαφθορᾶς!

Ὁμιλῶ εὐθαρσῶς ἐνώπιον πάντων, γιὰτὶ ὡς ἐπίσκοπος ἔχω εὐθύνες. Καὶ προλέγω, ὅτι **σὲ λίγο θὰ ποῦμε «Λιμῶ ἀπόλλυμαι»**. Ὁ ψωμί κριθαρένιο! Προτιμῶ νὰ φάω μαζί μὲ τὸ Χριστὸ ψωμί κρίθινο, παρὰ μὲ τὸν διάβολο ψωμί ἐκλεπτυσμένο μὲ βούτυρο· καὶ προτιμῶ νὰ πῶ μαζί μὲ τὸ Χριστὸ ξίδι, παρὰ τὰ ἡδύποτα τῆς ἁμαρτίας. Ἔτσι μᾶς διδάσκει τὸ Εὐαγγέλιο.

Τελειώνω. Ὁ Χριστὸς εὐλόγησε τὰ πέντε ἐκεῖνα ψωμιά καὶ ἔφαγε στὴν ἔρημο μιὰ πόλις σὰν τὴν Πτολεμαῖδα. Χιλιάδες ἔφαγαν, χόρτασαν, καὶ περίσσεψαν τόσα κλάσματα ὥστε γέμισαν δώδεκα κοφίνια. Τί σημαίνει αὐτό; Παραπάνω ἀπὸ τὸ χρῆμα ποὺ κυνηγᾶς, εἶνε **ἡ εὐλογία τοῦ Χριστοῦ**. Νὰ μᾶς εὐλογήσῃ ὁ Χριστός! Καὶ τότε –τὸ πιστεύετε; ἐγὼ τὸ πιστεύω– χῶμα θὰ πιάνῃς, μάλαμα θὰ γίνεται. Ἄλλ' ἐὰν δὲν ἔχῃς τὴν εὐλογία τοῦ Χριστοῦ, τότε καὶ οἱ πέτρες θὰ γίνουν φίδια νὰ μᾶς φᾶνε.

Οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι **ἦταν ἄξιοι τῆς εὐλογίας** του. «*Πλούσιοι ἐπτώχευσαν καὶ ἐπέινασαν, οἱ δὲ ἐκζητοῦντες τὸν Κύριον οὐκ ἐλαττωθήσονται παντὸς ἀγαθοῦ*» (Ψαλμ. 33,11). Ἄν εὐλογήσῃ ὁ Χριστός, τότε ἕνας βόλος χῶμα τρέφει λαὸ ὀλόκληρο· χωρὶς τὴν εὐλογία του καὶ οἱ μεγαλύτεροι σιτοβολῶνες μένουν ἄκαρποι.

* * *

Πιστεύετε, ἀδελφοί μου! πιστεύετε, ὅτι πάνω ἀπ' ὅλα εἶνε ἡ εὐλογία τοῦ Χριστοῦ. Καὶ ἡ εὐλογία του εἶνε ἐκεῖ ποὺ οἱ ἄνθρωποι ζοῦν μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ὅπου ὅμως καταπατοῦν τὸ θεῖο θέλημα, ὅπου ἀκούγεται βλασφημία, ἐκτρώσεις, μοιχεία, πορνεία, κλοπὴ, ἀδικία, ἐκμετάλλευσι, ἀσωτία, χαρτοπαιξία, ἔριδες, μάγια καὶ ὅλα τὰ δαιμονικά, ἐκεῖ ὑπάρχει ὄχι εὐλογία, ἀλλὰ –μία λέξι ποὺ τρέμω νὰ τὴν πῶ– **κατάρρα**. «*Πορεύεσθε ἀπ' ἐμοῦ οἱ καταραμένοι εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον...*» (Ματθ. 25,41).

Ἄς ὑπομένουμε, ἄς εἶμαστε συνετοί, ἄς ἔχουμε συναίσθησι. Τὸ ρολοῖ τοῦ κόσμου δείχνει δώδεκα παρὰ πέντε· λίγη διορία ἔχουμε. **Μιά ἐλπίδα ὑπάρχει νὰ σωθοῦμε**· ἡ ἐλπίδα μας εἶνε στὴν Κυρία Θεοτόκο. Ἡ Παναγία μας, ἡ φιλόστοργη μάνα ποὺ μᾶς σκέπασε καὶ μᾶς προστάτευσε, ἡ Παναγία μας, γιὰ τὴν ὁποία κ' ἐμεῖς χτίσαμε τὸ ναὸ τῆς Ἁγίας Σκέπης στὴν Πτολεμαῖδα, εἰς τιμὴν καὶ δόξαν αἰώνιαν τῆς, ἄς μᾶς ἐλεήσῃ, ἄς μᾶς εὐσπλαχνισθῆ καὶ ἄς στείλῃ τὸ πλούσιο ἔλεος στὸν κόσμο· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Εγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1, 10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΘ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2495	Τοῦ ἁγ. ἀρχιδιακόνου Λαυρεντίου Τετάρτη 10 Αὐγούστου 2022	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Μαρτύριο σωματικὸ καὶ ψυχικὸ

Στὸν οὐρανό, ἀγαπητοί μου, λάμπει τὴν ἡμέρα ὁ ἥλιος, ποὺ φωτίζει θερμαίνει καὶ ζωογονεῖ τὴν πλάσι· τὴ νύχτα ἡ σελήνη μὲ τὸ γλυκὸ φῶς της καταθέλγει τὸν θεατῆ· ἀναρίθμητα ἐπίσης δισεκατομμύρια ἄστρα μαρμαίρουν σὰν παμμέγιστος πολυέλεος· σὲ ἀσύλληπτες τέλους ἀποστάσεις κινοῦνται συστήματα ἀστερισμῶν καὶ γαλαξιῶν. Τὸ παιδάκι ῥωτάει· –Ποιὸς ἔκανε τὸν ἥλιο, τὸ φεγγάρι, τ' ἀστέρια; Κ' ἡ μάνα ἀπαντᾷ εἰλικρινά· –Ὁ Θεός, παιδί μου. Καὶ πράγματι ὁ οὐρανὸς εἶνε τρανὴ ἀπόδειξις, ὅτι ὑπάρχει Δημιουργός. «Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ», λέει ὁ Δαυὶδ, «ποίησιν δὲ χειρῶν αὐτοῦ ἀναγγέλλει τὸ στερέωμα» (Ψαλμ. 18,2).

Ἄλλ' ἐκτὸς ἀπὸ τὸν φυσικὸ οὐρανὸ ὑπάρχει κ' ἓνας ἄλλος οὐρανός, ἀπείρως ἀνώτερος· εἶνε οὐρανὸς πνευματικὸς, καὶ αὐτὸς εἶνε ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία. «Οὐρανὸς πολύφωτος ἡ Ἐκκλησία», λέει ἓνας ὠραῖος ὕμνος (κοντάκ. 13ης Σεπτ.). Καὶ ὅπως στὸν φυσικὸ οὐρανὸ κυριαρχεῖ ὁ ἥλιος, ἔτσι στὸν οὐρανὸ τῆς Ἐκκλησίας βασιλεύει ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός· ὅπως τὸν φυσικὸ οὐρανὸ ὠραίζει ἡ σελήνη, ἔτσι τὴν Ἐκκλησία μας ὠραιότατη καὶ γλυκυτάτη σελήνη - πανσέληνος εἶνε ἡ ὑπεραγία Θεοτόκος· καὶ ὅπως τὸν φυσικὸ οὐρανὸ γεμίζουν πλῆθος ἄστρα, ἔτσι τὸν πνευματικὸ οὐρανὸ τῆς Ἐκκλησίας στολίζουν πλῆθος ἅγιοι, ποὺ ἡ μνήμη ἐκάστου ἀνατέλλει στὴν ὠρισμένη ἡμέρα τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους. Λάμπουν οἱ ἅγιοι σὰν ἀστέρια· λάμπουν μὲ τὴ ζωὴ καὶ τὴν τελευτὴ τους ὀσιακὴ ἢ μαρτυρικὴ, μὲ τὰ λόγια καὶ τὴ διδασκαλία τους, μὲ τὰ θαύματα καὶ τὰ τίμια λείψανά τους· λάμπουν αἰωνίως.

Ἐνα λαμπρὸ ἀστὲρι λοιπὸν τῆς ἁγίας μας Ἐκκλησίας ἀνατέλλει πάλι· εἶνε ὁ ἅγιος ποὺ ἐορτάζει σήμερα, ὁ ἀρχιδιάκονος Λαυρέντιος.

* * *

Ποιὸς ἦταν ὁ Λαυρέντιος; Ἔζησε στὸ τέλος τοῦ τρίτου αἰῶνος. Μεγάλωσε στὴν πρωτεύουσα τοῦ τότε γνωστοῦ κόσμου, τὴ Ῥώμη.

Παρ' ὅλο ποὺ τὸ περιβάλλον ἦταν εἰδωλολατρικό, αὐτὸς βρῆκε τὴν πίστι τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν ἀσπάστηκε μὲ θέρμη. Ὅταν πάπας Ῥώμης ἦταν ὁ ἅγιος Ξύστος, ὁ Λαυρέντιος πλησίασε στὴν Ἐκκλησία. Ὁ πάπας τὸν ἐκτίμησε γιὰ τὶς ἀρετὲς του, τὸν πῆρε κοντά του, τὸν ἔκανε ἀναγνώστη στὴν ἐπισκοπὴ του καὶ σὲ λίγο τὸν χειροτόνησε **διάκονο**· ἦταν μάλιστα ἀρχηγὸς τῶν διακόνων (ἀρχι-διάκονος) καὶ τοῦ ἀνέθεσε πολλὰ καθήκοντα. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν διακονία του τὶς ὥρες τῆς λατρείας στὸ ναό, ἐπειδὴ τοῦ εἶχε πλήρη ἐμπιστοσύνη τοῦ ἀνέθεσε καὶ τὴ φροντίδα τῶν φτωχῶν. Διαχειριζόταν τὸ ταμεῖο, ὑπηρεσία δύσκολη. Ὁ Ἰουδαῖος, ὅπως ξέρουμε, στὴν διαχείρισί του κορβανᾶ φάνηκε προδότης, ὁ Λαυρέντιος, ἐμπιστος διαχειριστής, οἰκονομοῦσε μὲ τιμιότητα τὸ ἱερὸ χρῆμα καὶ βοήθησε τὴ φτωχολογία.

Ἄλλὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ξέσπασε σκληρὸς **διωγμὸς** κατὰ τῆς Ἐκκλησίας. Ἀπὸ τοὺς πρώτους ποὺ συνέλαβαν οἱ διώκτες ἦταν ὁ ἐπίσκοπος Ξύστος. Πρὸ τοῦ μαρτυρίου του ἀνέθεσε στὸν Λαυρέντιο νὰ οἰκονομήσῃ τὰ ἱερὰ σκευὴ τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Λαυρέντιος τὰ πούλησε καὶ μοίρασε τὰ χρήματα στοὺς φτωχοὺς καὶ σακάτηδες. Μετὰ τὸ μαρτύριο τοῦ ἁγίου Ξύστου συνέλαβαν καὶ τὸν ἀρχιδιάκονο Λαυρέντιο. Παρουσιάστηκε ἐνώπιον τοῦ βασιλέως καὶ **ὠμολόγησε τὴν πίστι** στὸ Χριστό. Ὁ βασιλιάς, γνωρίζοντας ποιοὶ ἦταν τὸ διακόνημα του, ζήτησε νὰ τοῦ παραδώσῃ τοὺς θησαυροὺς τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Λαυρέντιος τότε ζήτησε νὰ τοῦ δώσουν ἀμάξια καὶ κάρρα· ἐπάνω σ' αὐτὰ ἔβαλε ὅλους τοὺς φτωχοὺς καὶ ἀναπήρους (κουτσούς, τυφλοὺς, παραλύτους κ.λπ.), αὐτοὺς δηλαδὴ ποὺ περιέθαλπε ἡ Ἐκκλησία. –Ποῦ εἶνε οἱ θησαυροί; ρωτάει ὁ βασιλιάς. Ὁ Λαυρέντιος δείχνει τοὺς φτωχοὺς καὶ σακάτηδες καὶ λέει· –**Νά, αὐτοὶ εἶνε οἱ θησαυροί μας!** Αὐτὸ ὁ βασιλιάς τὸ θεώρησε ἐμπαιγμὸ στὸ πρόσωπό του καὶ ὠργίστηκε πολὺ...

Ἄχ, πόσο ἀναστενάζω! Πότε θὰ ἔρθῃ ἅγια ἐποχή πού, παραπάνω ἀπὸ τοὺς ναοὺς καὶ τὶς καμπάνες καὶ τοὺς πολυελέους, τὸν ὑλικὸ ἐν γένει πλοῦτο, ἢ Ἐκκλησία θὰ ἔχῃ τὶς ψυχές, τοὺς πιστοὺς της, ὅσο φτωχοὶ κι ἂν εἶν' αὐτοί;

—...Αὐτοὶ εἶνε οἱ θησαυροὶ μας, εἶπε ὁ Λαυρέντιος, γι' αὐτοὺς ξοδεύουμε ὅ,τι χρήματα ἔχουμε. Ὁ βασιλιάς αὐτὸ τὸ θεώρησε προσβολὴ στὴν ἀφεντιά του. Διατάζει νὰ τὸν δεῖρουν καὶ νὰ τὸν φυλακίσουν. Ἡ πίστι ὅμως, ἢ ἀνδρεία καὶ τὰ θαύματά του μέσα στὴ φυλακὴ ἔκαναν τὸν ἐπιστάτη, τὸν **τριβοῦνο Καλλίνικο, νὰ πιστέψῃ** καὶ νὰ βαπτιστῇ Χριστιανός!

Ὅταν τὸν ἔβγαλαν ἀπὸ τὴ φυλακὴ καὶ στάθηκε πάλι μπρὸς στὸ βασιλιά, ἐκεῖνος τοῦ εἶπε νὰ θυσιάσῃ στὰ εἶδωλα. Αὐτὸς ἀρνήθηκε, καὶ τότε ἄρχισε τὸ **μαρτύριό** του, πού εἶνε φρικτό. Ὅπως κάθε σπίτι ἔχει καὶ σχάρα γιὰ νὰ ψήνουν κρέατα, ψάρια κ.λπ., ἔτσι διέταξε νὰ φτειάξουν μιὰ σχάρα μεγάλη, ἀναψαν ἀπὸ κάτω φωτιά νὰ καίῃ, καὶ πάνω στὴ σχάρα ξάπλωσαν γυμνὸ τὸν Λαυρέντιο· τὸν ἔψησε ζωντανό, **ὅπως ψήνεται τὸ ψάρι**. Καὶ δὲν γόγγυσε, δὲν βλαστήμησε· ὑπέμεινε τὸ μαρτύριο δοξάζοντας τὸ Θεό, καὶ ἔτσι παρέδωσε τὴν ψυχὴ του στὸν Κύριο. Κάηκε **ὅπως καίγεται τὸ λιβάνι** στὸ θυμιατήρι. Μαρτύρησε, καὶ τὰ **λείψανά** του κάνουν θαύματα.

* * *

Αὐτός, ἀδελφοί μου, μὲ λίγα λόγια εἶνε ὁ ἅγιος Λαυρέντιος πού γιορτάζει σήμερα.

Εἶνε σεβαστὸς σὲ ὅλους. Τὸν τιμᾷ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μας, καὶ ὑπάρχουν στὸ ὄνομά του ναοὶ καὶ μοναστήρια, εἰκόνες καὶ προσκυνήματα. Ἐπειδὴ μαρτύρησε στὴ Ῥώμη, τὸν τιμοῦσε ἀνεκάθεν ἡ Ὁρθοδοξία **καὶ στὴ Δύσι**.

Ἔτσι ἔμεινε καὶ στοὺς παπικοὺς ἢ συνήθεια νὰ τὸν τιμοῦν ἐκεῖ. Λένε ὅτι κάπου **στὴν Ἰσπανία** ὑπάρχει ἓνα μοναστήρι μὲ τὸ ὄνομά του πού ἔχει τὸ σχῆμα σχάρας – σχῆμα περιεργό. Εἶνε εἶδος λαύρας σὲ συγκρότημα κανονικοῦ τετραγώνου. Κάποιος εὐσεβὴς βασιλιάς τιμώντας τὸν ἅγιο Λαυρέντιο ἔχτισε τὸ μοναστήρι αὐτὸ καὶ τοῦ ἔδωσε τέτοιο σχῆμα. Ὅπως δηλαδὴ ἡ σχάρα ἀποτελεῖται ἀπὸ δεκαπέντε - εἴκοσι σύρματα - βέργες παράλληλες μεταξύ τους, ἔτσι καὶ αὐτὸς διέταξε τὰ οἰκοδομήματα σὲ παράλληλες σειρές, καὶ στὶς τέσσερις γωνίες τοῦ συγκροτήματος τῶν κτηρίων ὕψωσε πύργους. Ἄν κάποιος ἀνεβῆ σὲ μιὰ κοντινὴ κορυφὴ καὶ ἀτενίσῃ ἀπὸ ἑκεῖ συνολικὰ τὸ κτηριακὸ συγκρότημα τοῦ μοναστηριοῦ, μοιάζει μὲ σχάρα. Ἐκεῖ τρέχουν οἱ Ἰσπανοὶ ἀπὸ διάφορα μέρη τῆς χώρας καὶ τιμοῦν τὸν ἅγιο στὴν ἐορτὴ του.

Στὴν ὀρθόδοξη Ἀνατολὴ τιμοῦσαν τὸν ἅγιο Λαυρέντιο ἰδίως **στὸν Πόντο**. Εἶχαμε καὶ στὴ μητρόπολί μας, στὸ χωριὸ Ἀναρράχη, ἓναν σεβάσμιο πρόσφυγα ἱερέα ἀπὸ τὸν Πόντο πού λεγόταν Λαυρέντιος· ἦταν ἀφωσιωμένος στὸ Θεὸ καὶ πολλοὶ θὰ τὸν θυμοῦνται.

Εἶχαμε καὶ ἐπισκόπους ἀκόμη μὲ τὸ ὄνομα Λαυρέντιος. **Στὴν Κύπρο** ἓνας ἐπίσκοπος Κυρηνείας λεγόταν Λαυρέντιος, ὁ ὁποῖος ὅταν λειτουργοῦσε ἔκλαιγε. Ὁ Κυρηνείας Λαυρέντιος (1816-1821) ἦταν ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς τρεῖς ἱεράρχες πού καρατόμησαν οἱ Τοῦρκοι στὴ Λευκωσία κατὰ τὴν ἐπανάστασι· τὰ λείψανά του φυλάσσονταν σὲ ὀστεοθήκη τῆς Κυρηνείας. Μιμήθηκε τὸν ἅγιο Λαυρέντιο θυσιάζοντας καὶ τὴ ζωὴ του γιὰ τὴν πατρίδα καὶ τὴν πίστι μας.

* * *

Σήμερα, ἀδελφοί μου, ἄς ἀναλογιστοῦμε· **ὄ ἑμᾶς κοστίζει κάτι ἢ πίστι τοῦ Χριστοῦ;** ἔχουμε διάθεσι γιὰ μιὰ μικρὴ θυσία πού ἀπαιτεῖ ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ὑπακοή μας στὸν Κύριο;

Ἀκοῦμε τί ὑπέστη ὁ ἅγιος ἱερομάρτυς Λαυρέντιος καὶ φρίττουμε. Δὲν ἔχουμε τὴ δύναμι νὰ ὑποστοῦμε τέτοια βάσανα καὶ θάνατο. Μποροῦμε ὅμως καὶ πρέπει ὡς Χριστιανοὶ νὰ βαστάσουμε κάτι ἐλαφρότερο, πού μᾶς ἐπιβάλλει ἡ χριστιανικὴ πίστι καὶ ζωὴ. Τί ἐννοῶ; Δὲν ὑπάρχει μόνο μαρτύριο τοῦ σώματος, ὑπάρχει καὶ **μαρτύριο τῆς ψυχῆς**.

Θὰ ἔχετε κ' ἐσεῖς ἀσφαλῶς ὑπ' ὄψιν κάποια περιστατικά. ἤρθε π.χ. μιὰ γυναίκα στὴ μητρόπολι καὶ μοῦ λέει· **—Μὲ ἔψησε** ὁ ἄντρας μου!... Κ' ἔρχεται πάλι ἓνας ἄντρας καὶ μοῦ λέει· **—Μὲ ἔψησε!** —Ποιὸς σὲ ἔψησε; τοῦ λέω, ἔβαλε κάρβουνα καὶ φωτιά νὰ σὲ κάψῃ; —Προτιμότερο νὰ μ' ἔβαζε στὴ φωτιά παρὰ ν' ἀκούω τὴ γλῶσσα της· εἶνε ἀνυπόφορη, μὲ καίει κάθε μέρα. Καλύτερα νὰ ζοῦσα μόνος στὴν ἔρημο παρὰ νὰ κάθωμαι μαζί της!...

Αὐτὰ ἔχει ἡ ζωὴ σ' αὐτὸ τὸν κόσμο. Καὶ ὁ Χριστιανὸς δοκιμάζεται ὅπως τὸ ἀσήμι καὶ τὸ χρυσάφι στὸ καμίνι. Δὲν ζοῦμε ἀνάμεσα σὲ ἀγγέλους, ζοῦμε ἀνάμεσα σὲ ἀνθρώπους· καὶ ἑμεῖς καὶ οἱ ἄλλοι, ὅλοι ἔχουμε ἐλαττώματα. Τί θὰ γίνῃ λοιπόν; ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ ὑπομονή. **Ἡ ὑπομονὴ ἰσοδυναμεῖ μὲ μαρτύριο**· εἶνε σὰν μιὰ πυρακτωμένη σχάρα. Ἐπάνω στὴ σχάρα αὐτὴ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ καίγεσαι, πυρπολεῖσαι καὶ ἀναλώνεσαι πρὸς δόξαν Θεοῦ.

Εἶθε ὁ Κύριος νὰ μᾶς δώσῃ τὴν πνευματικὴ δύναμι νὰ ὑποφέρουμε τὸ **μαρτύριο τῆς συμβίωσης**, ὥστε ἡ ζωὴ μας νὰ τιμᾷ καὶ δοξάζῃ τὸ χριστιανικὸ μας ὄνομα· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος ΛΘ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2496	Κυριακὴ Θ΄ Ματθαίου (Ματθ. 14,22-34) 14 Αὐγούστου 2022	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ἡ βαρκούλα συνεχίζει νὰ ταξιδεύη!

«Τὸ δὲ πλοῖον ἦδη μέσον τῆς θαλάσσης ἦν, βασανιζόμενον ὑπὸ τῶν κυμάτων· ἦν γὰρ ἐναντίος ὁ ἄνεμος» (Ματθ. 14,24)

Ἀκούσατε, ἀδελφοί μου, στὸ ἱερὸ καὶ ἅγιο Εὐαγγέλιο (βλ. Ματθ. 14,22-34) τὸ θαῦμα ποῦ ἔκανε ὁ Χριστός; Εἶνε ἓνα ἀπὸ τὰ ἄπειρα θαύματα ποῦ ἔκανε, κάνει καὶ θὰ κάνη ἕως συντελείας τῶν αἰώνων ὁ Κύριός μας.

***

Ὅπως ἐδῶ ὑπάρχει ἡ λίμνη τῶν Πρεσπῶν, ἔτσι στοὺς Ἁγίους Τόπους εἶνε μιὰ μεγάλη λίμνη ποῦ ὀνομάζεται «θάλασσα τῆς Γαλιλαίας» (Ματθ. 4,18-15,29. Μάρκ. 1,16-7,31) καὶ «θάλασσα τῆς Τιβεριάδος» (Ἰω. 6,1-21,1) ἢ «λίμνη Γεννησαρέτ» (Λουκ. 5,1). Ἀπὸ τῆς λίμνης αὐτῆς διέρχονται τὰ νερά τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ· ἁγιασμένη λίμνη. Ἐκεῖ λοιπὸν μιὰ νύχτα **ταξίδευε ἓνα μικρὸ σκάφος**. Ἐπιβάτες μαζί καὶ μὲ ἄλλους ἦταν οἱ δώδεκα μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ· αὐτοὶ ποῦ ἀποτελοῦσαν γι' αὐτὸν ὅ,τι πιὸ ἀγαπητό, τὴ μελλοντικὴ Ἐκκλησία του. Ὁ ἴδιος ποῦ βρισκόταν; Ἐμεινε μόνος στὴν ἔρημο. Εἶχε ἀνεβῆ στὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ καὶ ὅλη τὴ νύχτα προσευχόταν...

Τ' ἀκοῦμε, ἀγαπητοί μου ὅλοι ἐμεῖς, κληρικοὶ καὶ λαϊκοί, ποῦ δὲν ἀγαποῦμε τὴν προσευχὴ ἀλλ' ὅταν βρεθοῦμε λίγη ὥρα στὴν ἐκκλησία κουραζόμαστε; **Ὁ Κύριός μας διανυκτέρευε**, λέει (βλ. Λουκ. 6,12), ἀγρυπνοῦσε ὅλη τὴ νύχτα, **προσευχόμενος** γιὰ τοὺς μαθητάς του καὶ γιὰ ὅλο τὸν κόσμο. Ἀπὸ ἄνω πῆραν οἱ Χριστιανοὶ στὰ παλιὰ τὰ εὐλογημένα χρόνια, ἰδίως στὸν Πόντο, τὴ συνήθεια νὰ σηκώνωνται τὴ νύχτα καὶ νὰ προσεύχωνται, νὰ παρακαλοῦν τὸ Θεό. Ἱερές συνήθειες αὐτές, ποῦ δυστυχῶς ἐξαλείφονται στὸ σημερινὸ αἶώνα τῆς διαφθορᾶς.

Προσευχόταν λοιπὸν ὁ Χριστὸς ἐνῶ τὸ καρβάκι ταξίδευε. Στὴν ἀρχὴ ὁ καιρὸς ἦταν καλός. Ἀλλ' ἀπὸ κάποια ὥρα ἄρχισε νὰ φυσᾷ ἄνεμος, ποῦ ὅλο καὶ δυνάμωνε. Ἦταν ἓνα μπουρίνι, ποῦ ἔκανε τὴ λίμνη νὰ ταραχτῆ καὶ νὰ σηκώσῃ κύματα μεγάλα. Τὸ πλοῖάριο χόρευε τώρα σὰν τρελλὸ μὲ κίνδυνο ἀπὸ σι-

γμὴ σὲ στιγμὴ νὰ καταποντιστῆ. **Οἱ μαθηταὶ** τοῦ Χριστοῦ μέσα στὸν κίνδυνο αὐτὸν **εἶχαν ἀπελπιστῆ**. Καὶ σὰν νὰ μὴν ἔφτανε αὐτό, βλέπουν ἐκεῖ μέσ' στὸ σκοτάδι κάτι νὰ κινῆται πάνω στὰ κύματα. Τί εἶν' αὐτό; Θεέ μου, ξεφώνισαν ταραγμένοι, **φάντασμα!**... Δὲν ἦταν ὅμως φάντασμα· δὲν ὑπάρχουν φαντάσματα. Ἦταν **ὁ Κύριός μας** Ἰησοῦς Χριστός! Περπατοῦσε πάνω στὰ κύματα καὶ τοὺς φωνάζει: –Θάρρος, παιδιά· **ἐγὼ εἶμαι, μὴ φοβάστε**.

–Μά, θὰ πῆτε, εἶνε δυνατόν ἄνθρωπος νὰ περπατᾷ πάνω στὸ νερό;... **Τί παραξενεύεστε;** Ἄν ὁ ἄνθρωπος ἔχη τρόπο νὰ ἐπιπλῆῃ στὸ νερό, πόσω μᾶλλον ὁ Δημιουργός του!

Ὁ Πέτρος τολμᾷ καὶ λέει: –Ἄν εἶσαι σύ, Κύριε, πρόσταξέ με νὰ ῥθῶ πρὸς ἐσένα πάνω στὰ νερά. –Ἐλα, τοῦ λέει ὁ Χριστός. Καὶ ὁ Πέτρος, ἀφοῦ κατέβηκε ἀπ' τὸ πλοῖο, περπάτησε πάνω στὰ νερά γιὰ νὰ ἔλθῃ πρὸς τὸν Ἰησοῦ. Σὲ μιὰ στιγμὴ ὅμως, βλέποντας δυνατό τὸν ἄνεμο, τὸν κυρίευσε φόβος κι ἀρχίζοντας νὰ βουλιάζῃ φώναξε: –**Κύριε, σῶσε με!** Ἀμέσως ὁ Χριστὸς ἄπλωσε τὸ χέρι καὶ τὸν ἔπιασε λέγοντας: –«**Ὀλιγόπιστε! εἰς τί ἐδίστασας;**» (Ματθ. 14,31). Καὶ μόλις ἀνέβηκαν στὸ πλοῖο ὁ ἄνεμος κόπασε κ' **ἡ θάλασσα γαλήνεψε**. Ὅσοι ἦταν μέσα στὸ πλοῖο ἦρθαν καὶ προσκύνησαν τὸν Ἰησοῦ λέγοντας: «**Ἀληθῶς Θεοῦ υἱὸς εἶ**» (ἔ.ἀ. 14,33).

Αὐτὰ λέει τὸ εὐαγγέλιο. Εἶνε ἓνα θαῦμα. Ἄλλ' αὐτὸ τὸ θαῦμα δὲν ἔγινε μόνο τότε· ἐπαναλαμβάνεται διὰ μέσου τῶν αἰώνων. Ξέρετε τί εἶνε; **μία «φωτογραφία» τῆς μικρῆς πατρίδας μας**. –Μὰ πῶς εἶνε φωτογραφία μας;

***

Ἀκούστε, ἀγαπητοί μου, πῶς μπορεῖ νὰ δῆ κανεὶς **τὸ θαῦμα αὐτὸ ἀλληγορικά**.

Ὅπως ἡ θάλασσα δὲν ἔχει πάντοτε γαλήνη, ἀλλὰ ἔρχονται ὥρες ποῦ ἀναταράζεται καὶ σηκώνει κύματα καὶ προκαλεῖ ναυάγια καὶ κατα-

στροφές, ἔτσι καὶ ἡ **ζωή**, ἡ προσωπικὴ τοῦ καθενὸς ἀλλὰ καὶ συνολικὰ τῆς ἀνθρωπότητος, εἶνε μιὰ **θάλασσα συχνὰ φουρτουνιασμένη**. Λίγο καιρὸ ἔχουμε εἰρήνη καὶ αἴφνης πότε ἐδῶ καὶ πότε ἐκεῖ ἀνάβει πόλεμος· τρέμουν καρδιές, πέφτουν θύματα, γίνονται συμφορές, βασιλεύει ὁ φόβος. Ὅπως στὴ θάλασσα ξεποῦν καταιγίδες θύελλες τυφῶνες, ἔτσι καὶ στὴν πορεία τοῦ κόσμου ταραχές ποὺ σαρώνουν.

Καὶ ὅπως στὴ θάλασσα ταξιδεύουν **σκάφη μικρὰ** (βαρκοῦλες, ἰστιοφόρα, πλοῖα γραμμῆς, φορτηγὰ κ.λπ.) ἀλλὰ **καὶ μεγάλα** ὑπερωκεάνια, ἀεροπλανοφόρα καὶ τάνκερ ἑκατοντάδων χιλιάδων τόννων, ἔτσι καὶ στὴ ζωὴ τῆς ἀνθρωπότητος ἐμφανίζονται ἔθνη καὶ κράτη μικρά, ποὺ μοιάζουν μὲ βαρκοῦλες, καὶ κράτη μεγάλα καὶ ἰσχυρά, ποὺ μοιάζουν μὲ θωρηκτὰ.

Ἡ πατρίδα μας μπροστὰ στοὺς κολοσσοὺς τῶν μεγάλων κρατῶν **εἶνε μιὰ μικρὴ βαρκοῦλα**. Ἀλλὰ τί βλέπει κανεὶς ἀνοίγοντας τὴν ἱστορία· αὐτοκρατορίες, ποὺ ἔπλεαν σὰν θωρηκτὰ καὶ φαίνονταν ἀκλόνητες, καταποντίστηκαν κι ἀφανίστηκαν, σὰν ἐκεῖνο τὸν «Τιτανικό» ποὺ βυθίστηκε τὸ 1912 στὸν Βόρειο Ἀτλαντικό. Ποῦ εἶνε, σὰς ἐρωτῶ, οἱ αὐτοκρατορίες τῶν Ἀσσυρίων, τῶν Βαβυλωνίων, τῶν Περσῶν, τῶν Αἰγυπτίων; ποῦ εἶνε οἱ αὐτοκρατορίες τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου καὶ τοῦ Ναπολέοντος; Πέρασαν, ἔσβησαν, σχεδὸν ξεχάστηκαν· μόνο ἐρείπια κι ἀπομεινάρια τὶς θυμίζουν ἢ στοὺς τόπους τῶν ἀνασκαφῶν ἢ στὰ ἀρχαιολογικὰ μουσεῖα. Στὸν καιρὸ τους ἦταν τὰ «πλοῖα» τὰ μεγάλα ποὺ φαίνονταν ἀβύθιστα· καὶ ὅμως βυθίστηκαν. Καὶ μέσα στὸν ὠκεανό –περιεργο πρᾶγμα– μιὰ βαρκοῦλα **μὲ τὴ σημαία τοῦ σταυροῦ συνεχίζει νὰ πλέη**, δὲν καταποντίστηκε. Ταξιδεύει τρεῖς χιλιάδες τώρα χρόνια. Ποιὰ εἶνε ἡ βαρκοῦλα αὕτη; Ἡ γλυκεῖά μας πατρίδα! Πόσες θύελλες πέρασε! Σπανίως γνῶρισε ἡμέρες εἰρήνης καὶ ἡσυχίας. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, λόγῳ καὶ τῆς γεωγραφικῆς θέσεώς της, ἦταν ἡ ἐμπροσθοφυλακὴ ποὺ ἀπέκρουε ἐπιθέσεις καὶ ἦταν πάντα ἐπὶ σκοπόν.

Γνώρισε μεγάλες ἀπειλές. Στὴν ἀρχαιότητα ἀπὸ τοὺς Πέρσες. Στὸ Βυζάντιο ἀπὸ τοὺς Ἄραβες καὶ τοὺς Σαρακηνοὺς. Μετά, ἀπὸ τοὺς «πολιτισμένους» καὶ «χριστιανούς» σταυροφόρους τῆς Δύσεως. Ἀργότερα ἀπὸ τὰ τέκνα τῆς Ἄγας, τοὺς Τούρκους τοῦ Μωάμεθ, ποὺ –γιὰ τὶς ἀμαρτίες μας– τελικὰ κυρίευσαν τὴν Βασιλίδα τῶν πόλεων, γκρέμισαν τὸν τίμιο σταυρὸ ἀπὸ τὴν κορυφὴ τῆς Ἁγίας Σοφίας καὶ ὕψωσαν τὸ μισοφέγγαρο. Καὶ τότε οἱ «χριστιανοὶ» Εὐρωπαῖοι εἶπαν· Πάει ἡ Ἑλλάδα! Ἡ Ἑλλάδα

ὅμως δὲν χάθηκε. Ὑστερα ἀπὸ τετρακόσα καὶ πεντακόσα χρόνια σκληρῆς δουλείας ὕψωσε πάλι τὸν τίμιο σταυρὸ καὶ ἡ βαρκοῦλα ἐξακολούθησε νὰ πλέη στοὺς ὠκεανούς.

Μὰ πάλι ἦρθε ἄλλη θύελλα χειρότερη ἀπὸ τὴν πτώσι τῆς Πόλεως, ἡ **Μικρασιατικὴ καταστροφὴ τοῦ 1922**. Ἕνα μεγάλο ὄνειρο ἔσβησε γιὰ τὸν ἑλληνισμό. Πῶς νὰ μὴ θρηνήσῃ ὁ Χριστιανὸς πατριώτης; Ἑλλάδα εἶνε ἡ Μικρὰ Ἀσία καὶ ὁ Πόντος. Ἕνας ἑλληνισμὸς μὲ ρίζες ἀπὸ τὰ χρόνια τοῦ Ὀμήρου· ἑλληνισμὸς μὲ τριάντα μητροπόλεις καὶ χιλιάδες ναοὺς καὶ ἐξωκλήσια, μὲ πέντε χιλιάδες σχολεῖα καὶ ἐκπαιδευτήρια, μὲ μοναστήρια ἔνδοξα· ἑλληνισμὸς μὲ θυσίες καὶ μαρτύρια, μιὰ γῆ ποὺ ὅπου σκάψης βρίσκεις λείψανα ἀγίων καὶ μαρτύρων· αὐτὸς ὁ ἑλληνισμὸς χάθηκε. Ἔτσι εἶνε· γιὰ νὰ γίνῃ ἓνα ἔθνος θέλει χίλια χρόνια, γιὰ νὰ καταστραφῇ φτάνει μιὰ κακιὰ στιγμή. Τὰ παιδιὰ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καὶ τοῦ Πόντου, ποὺ εἶχαν περιουσίες καὶ ζοῦσαν ἐκεῖ σὲ γῆν ρέουσαν μέλι καὶ γάλα, τ' ἄφησαν ὅλα καὶ γυμνοὶ –ξυπόλητοι, μὲ τὴν ψυχὴ στὰ δόντια ἦρθαν ἐδῶ. Δὲν πῆραν μαζί τους τίποτε ἄλλο παρὰ μόνο τὶς εἰκόνες τῆς Παναγίας καὶ τῶν ἀγίων.

Ἦμουν 15 ἐτῶν παιδί, ὅταν στὸ μικρὸ νησί μου ἀκούγαμε καμπάνες νὰ χτυπᾶνε θλιβερά, ὅτι **«Ἔρχονται οἱ πρόσφυγες!»**. Κλείσαμε τὰ σχολεῖα, πήγαμε ὅλος ὁ κόσμος στὴν παραλία. Τί νὰ δοῦμε· βγῆκαν οἱ καημένοι ρακένδυτοι, πειναλέοι, κρατώντας τὶς εἰκόνες. Μόλις πάτησαν στὴ στεργιά, φίλησαν τὸ χῶμα τῆς πατρίδος καὶ εἶπαν **«Δόξα σοι, ὁ Θεός»**.

Πάλι τότε οἱ Εὐρωπαῖοι ἔγραψαν· Πάει ἡ Ἑλλάδα! Γιατί ἦταν δυνατὸν σὲ μιὰ «βαρκοῦλα» νὰ χωρέσουν δύο ἑκατομμύρια πρόσφυγες; Καὶ ὅμως **ἔγινε θαῦμα**. Οἱ ἀδελφοί μας αὐτοὶ κοπίασαν, μόχθησαν. Ἔμεναν σὲ καλύβες, μὲ λαμπάδες. Μὲ τὰ ἐλάχιστα μέσα ποὺ εἶχαν καὶ μὲ γαιδουράκια καλλιέργησαν βῆμα πρὸς βῆμα τὴ γῆ καὶ τὴν ἔκαναν περιβόλι.

* * *

Νὰ τὸ θαῦμα, ἀδελφοί μου. **Ἡ βαρκοῦλα ταξιδεύει στὸν ὠκεανό!** Ποῦ εἶνε οἱ ἐχθροὶ μας; Δὲν εἶμαι προφήτης, ἀλλὰ μὲ πίστι στὸ Εὐαγγέλιο καὶ στὴν Ἀποκάλυψι λέω, ὅτι μεγάλες αὐτοκρατορίες, ποὺ σήμερα ἀπειλοῦν τὸν κόσμον, θὰ σβήσουν· ἡ βαρκοῦλα ὅμως αὕτη θὰ πλέη.

Παιδιὰ τοῦ Πόντου καὶ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, παιδιὰ τοῦ μαρτυρίου καὶ τοῦ θριάμβου, **κρατήστε τὴν πίστι τῶν πατέρων μέχρι τέλους**· καὶ ὁ Κύριος θὰ εἶνε μαζί σας χορηγῶν ὑμῖν **«ἐγκόσμια καὶ ὑπερκόσμια ἀγαθὰ»** (τελ. εὐχ. Ὁρθρ.).

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΘ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2497	Κοίμησις τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου Δευτέρα 15 Αὐγούστου 2022	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ταπεινώσου, ἄνθρωπε!

«Μεγαλύνει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον καὶ ἠγαλλίασε τὸ πνεῦμά μου ἐπὶ τῷ Θεῷ τῷ σωτήρί μου, ὅτι ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν ταπεινώσιν τῆς δούλης αὐτοῦ» (Λουκ. 1,47-48)

Ἐδῶ, ἀγαπητοί μου, στὴ γῆ ποὺ κατοικοῦμε σήμερα, **ἔζησαν ἀναρίθμητοι** ἄνθρωποι· ἄντρες - γυναῖκες, βασιλεῖς - ὑπήκοοι, στρατηγοὶ - στρατιῶτες, πλούσιοι - φτωχοί. Τὸ ὅτι ὅμως ἔζησαν δὲν εἶνε σπουδαῖο· τὸ σπουδαῖο εἶνε **πῶς** ἔζησαν. Εἶνε λυπηρὸ ὅτι, ἀπὸ αὐτοὺς **οἱ περισσότεροι ἔζησαν χωρὶς σκοπό**, χωρὶς νόημα, χωρὶς σκέψι γιὰ τὸν προορισμὸ τοῦ ἀνθρώπου· πολλοὶ ἔχυσαν καὶ αἷμα ἀδελφικό, ἔβαλαν φωτιά κ' ἔκαψαν πολιτεῖες, σκόρπισαν μίσος καὶ διχόνοια. Γι' αὐτούς, ποὺ δὲν ἀξίζει νὰ λέγωνται ἄνθρωποι, λένε· Καταραμένη ἡ μέρα ποὺ γεννήθηκαν· λέει ἀκόμα τὸ Εὐαγγέλιο, ὅπως στὴν περίπτωσι τοῦ Ἰουδα, ὅτι καλύτερα νὰ μὴν εἶχαν γεννηθῆ (Ματθ. 26,24).

Ἄλλὰ δόξα τῷ Θεῷ, μέσα στοῦ σωρὸ τῶν ἐγκληματιῶν, σ' αὐτὴ τὴν «κοπριά», **ὑπάρχουν** καὶ διαμάντια πολύτιμα, εὐγενικὲς ψυχὲς ποὺ δικαίωσαν τὶς προσδοκίες τοῦ Θεοῦ. Ἄν ἀνοίξουμε τὴν **ἱερὰ ἱστορία**, θὰ δοῦμε, ὅτι ὑπῆρξαν ἄνθρωποι ὑπέροχοι, μεγάλες προσωπικότητες. Μικρὸς παρακαλῶ ἦταν ὁ **Νῶε**, ποὺ σώθηκε στὸν κατακλυσμὸ ἀπ' ὅλο τὸ ἀνθρώπινο γένος; Μικρὸς ἦταν ὁ **Ἀβραάμ**, ποὺ τόσο ἀγάπησε τὸ Θεὸ ὥστε ἀκόμα καὶ τὸ μονάκριβο γυιό του ἦταν ἔτοιμος νὰ θυσιάσῃ; Μικρὸς ἦταν ὁ **Ἰακώβ**, ποὺ εἶδε σκάλα νὰ ἐνώνῃ τὴ γῆ μὲ τὸν οὐρανὸ καὶ εἶπε τὰ λόγια ἐκεῖνα «Ὡς φοβερὸς ὁ τόπος οὗτος· οὐκ ἔστι τοῦτο ἀλλ' ἡ οἴκος Θεοῦ καὶ αὕτη ἡ πύλη τοῦ οὐρανοῦ» (Γέν. 28,17); Μικρὸς ἦταν ὁ **Ἰωσήφ** ὁ **πάγκαλος**, ποὺ ἔμεινε βράχος πίστεως καὶ ἀγνότητος μέσα σὲ τόσο ἀκάθαρτο περιβάλλον καὶ τὸν ἔκανε ὁ Θεὸς ἀντιβασιλέα τῆς Αἰγύπτου; Μικρὸς ἦταν ὁ **Μωυσῆς**, ὁ νομοθέτης ποὺ παρέλαβε στὸ Σινὰ τὶς δέκα θεόγραφες ἐντολές; Μικρὸς ἦταν ὁ **Δαυὶδ**, ποὺ τὰ τραγούδια του φέρνουν δάκρυ στὸ μάτι καὶ σεισμὸ στὴν καρδιά; Μικρὸς ἦταν ὁ **Σολομῶν**, ποὺ ἔκτισε τὸν περίφημο ναό; Μικρὸς ἦ-

ταν ὁ **Ἡσαΐας**, ποὺ πρὶν ἀπὸ ὀχτακόσα χρόνια εἶδε τὴν ἐκ Παρθένου γέννησι τοῦ Χριστοῦ (βλ. Ἡσ. 7,14); Μικρὸς ἦταν ὁ **Ἱερεμίας**, ποὺ παρακαλοῦσε τὸ Θεὸ νὰ κἀνῃ τὰ μάτια του «πηγὴν δακρύων» γιὰ νὰ κλάψῃ τὴν ἀμαρτωλότητα τῆς γενεᾶς του (Ἱερ. 9,1); Μικρὸς τέλος ἦταν ὁ **Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος**, ποὺ ἀξιώθηκε νὰ βαπτίσῃ τὸν Υἱὸν τῆς Παρθένου; Μικροὶ ἦταν αὐτοί; Κάθε ἄλλο· ἦταν μεγάλες φυσιογνωμίες.

–Καὶ λοιπὸν; **γιατί τοὺς ἀναφέρεις σήμερα;**

Τοὺς ἀναφέρω γιὰ νὰ πῶ, ὅτι **παραπάνω** ὄχι μόνο ἀπὸ αὐτοὺς ἀλλ' **ἀπ' ὅλους**, πάνω κι ἀπὸ τὰ ἄστρα καὶ τοὺς Ὠρίωνες, **εἶνε μία γυναίκα, ἡ Κυρία Θεοτόκος**· νίκησε καὶ προφήτες καὶ πατριάρχες καὶ ἀγγέλους καὶ ἀρχαγγέλους!

Ποιά λοιπὸν ἦταν ἡ ὑπεραγία Θεοτόκος, τῆς ὁποίας τὴν Κοίμησι ἐορτάζουμε σήμερα οἱ ὀρθόδοξοι; Δὲν ἔχω, ἀγαπητοί μου, καιρὸ νὰ σᾶς ζωγραφίσω τὴν εἰκόνα της· δὲν εἶμαι ζωγράφος, δὲν εἶμαι ποιητὴς γιὰ νὰ ψάλω τὸ μεγαλεῖο της. Θέτω μόνο τὸ ἐρώτημα· ποῦ ἔγκειται τὸ μεγαλεῖο της; **ποῖο εἶνε τὸ κέντρο τῆς ἀγιότητός της**, ποὺ τὴν ἐξύψωσε τόσο;

Εἶνε, ἀγαπητοί μου, μία ἀρετὴ, ποὺ τὴν ἐγκωμιάζουν τὰ ἄσματα τῆς Ἐκκλησίας καὶ ποὺ ἀπὸ αὐτὴν ἐμεῖς –γιὰ νὰ μιλήσω ἀπλοϊκά– κουκκούτσι δὲν ἔχουμε· εἶνε **ἡ ταπεινώσί της**.

***

Ἦταν **ταπεινὴ, πολὺ ταπεινὴ** ἡ Κόρη τῆς Ναζαρέτ. Δὲν ἔμοιαζε καθόλου μὲ τὶς σημερινὲς γυναῖκες. Δὲν φοροῦσε φορέματα πολυτελεῖ, δὲν δαπανοῦσε ὥρες γιὰ καλλωπισμούς, δὲν ἔβγαινε ἔξω νὰ ἐπιδεικνύῃ τὰ κάλλη της, δὲν εἶχε ἐπικοινωνίες γιὰ νὰ προβάλλεται· ἔμεινε μέσα στὸ σπίτι, δούλευε στὸν ἀργαλεῖο καὶ μὲ τὰ χέρια της ἔφτιαχνε τὰ φτωχικὰ φορέματα τὰ δικά της καὶ τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ, δὲν σπαταλοῦσε χρόνον σὲ περιττὲς ἀργολογίες. Ζοῦσε ἓνα βίον ἱεροκρύφιο, μυστικό, ἀφωσιω-

μένο στο Θεό. Ήταν τόσο ταπεινή ώστε, και όταν άνοιξαν οι ουρανοί και ο αρχάγγελος Γαβριήλ της μετέφερε το συνταρακτικότερο μήνυμα, ότι αυτή θα γεννήση το ούράνιο κρίνο, το «*άνθος το άμάραντον*» και «*μύρον το άκένωτον*» (Ακάθ. ύμν. καν. ζ' 2, θ' 3), **δέν αισθάνθηκε ύπερηφάνεια και οίησι**. Ένα ισχυρό ρίγος διέτρεξε την ύπαρξί της και την έκανε να καμφθῆ μπροστά στην θεία βουλή και να πῆ· «*Ίδου ἡ δούλη Κυρίου· γένοιτό μοι κατά τὸ ρῆμά σου*» (Λουκ. 1,38).

Αυτή ἡ ταπεινώσι εἶνε ἡ κεντρικὴ ἀρετὴ, γιὰ τὴν ὁποία **ὁ Κύριος τὴν ἀξίωσε** μιᾶς τέτοιας μοναδικῆς τιμῆς, **να γίνῃ ἡ Μητέρα τοῦ Θεοῦ**.

Γεννᾶται τῶρα τὸ ἐρώτημα· αὐτὴ τὴν ἀρετὴ, τὴν ὁποία ἐγκωμιάζει σήμερα ἡ Ἐκκλησία, **τὴν συναντοῦμε** στὴν κοινωνία μας;

* * *

Σήμερα, ἀδελφοί μου, ἡ ταπεινώσις θεωρεῖται κάτι κατώτερο, προκαλεῖ τὴν περιφρόνησι, τὴν εἰρωνεία τοῦ κόσμου. **Σήμερα στὴ ζωὴ δεσπόζει παντοῦ ἡ ύπερηφάνεια**· στὴν ἐμφάνισι, στὸ παράστημα, στὸ ὕφος, στὸν «ἀέρα», στὴν ἰταμότητα, στὸ μειδίαμα, στὸ βᾶδισμα, στὸ ντύσιμο, στὴν κόμμωσι, στὴν ὀμιλία, στὶς ἀπαιτήσεις (ἀναγνώρισις, δικαίωματα, ἀνέσεις, ἀπολαύσεις, ἐπιπλα...), στὴν ὅλη ζωὴ καὶ συμπεριφορὰ.

Ἐρωτῶ ὁμως· **δικαιολογεῖται ἡ ύπερηφάνεια**; δικαίως ὁ ἄνθρωπος ύπερηφανεύεται; Ἄνθρωπε, ἐρωτᾷ ὁ ἀπόστολος Παῦλος, «*τί ἔχεις ὃ οὐκ ἔλαβες; εἰ δὲ καὶ ἔλαβες, τί καυχᾶσαι ὡς μὴ λαβών;*» (Α΄ Κορ. 4,7). Ἐχεις κάτι δικό σου γιὰ τὸν ὁποῖο μπορεῖς νὰ ύπερηφανευθῆς;

Γιὰ τί καυχίεται ὁ σημερινὸς ἄνθρωπος;

- γιὰ τὰ **λεφτά** του; ἀλλὰ σήμερα μπορεῖ νὰ εἶνε Κροῖσος, καὶ αὔριο νὰ μὴν ἔχη πεντάρρα.

- γιὰ τὴν **ύγεια**, γιὰ τὰ μπράτσα του; Φτάνει ἓνα μικρόβιο νὰ τὸν ρίξῃ στὸ κρεβάτι.

- γιὰ τὴν **ὁμορφία** του; Ἄλλ' ἄς πᾶῃ στὰ νεκροταφεῖα νὰ δῆ, ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶνε «*σκωλήκων βρώμα καὶ δυσωδία*» (Νεκρ. ἀκ. μακαρ.).

- γιὰ τὴ **φωνή** του; Ἄλλὰ τὸ ἀηδόνι στὸ δάσος νικάει ὅλους τοὺς μουσικούς. Λοιπόν;

- μήπως γιὰ τὴν **ἐπιστήμη** καὶ τὴ **γνώσι** του; Ἄλλ' αὐτὰ ποὺ γνωρίζει δὲν εἶνε παρὰ μιὰ σταγόνα μπροστὰ σ' ἐκεῖνα ποὺ ἀγνοεῖ.

- μήπως γιὰ τὸν **πολιτισμό** του (μέγαρα, πολυκατοικίες, φῶτα, διαφημίσεις,...); Ἄλλοτε σὲ καλύβες κατοικοῦσαν ἅγιοι· σήμερα;... Δὲν θέλω νὰ γίνω μάντης κακῶν. Ἐνας σεισμὸς –Θεὸς φυλάξι– μπορεῖ νὰ τὰ ἰσοπεδώσῃ ὅλα. Τί καυχᾶσαι λοιπόν, ἄνθρωπε;

- Θὰ μοῦ πῆ ἴσως κάποιος· Ἐγὼ καυχῶμαι γιὰ τὴν **ἀρετὴ** μου. Ποιά ἀρετὴ; γιὰ νηστείες

καὶ προσευχές; Ἄλλ', ὅπως λέει ἡ ἀγία Γραφή, ὅλη ἡ ἀρετὴ μας στὰ μάτια τοῦ Θεοῦ δὲν εἶνε παρὰ ἓνα «*ῥάκος ἀποκαθημένης*» (Ήσ. 64,6), ἓνα βρωμερὸ κουρέλι.

Λοιπόν, **ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ ταπεινωθῆ**. Ὅλα τοῦ φωνάζουν· Ὅπως καὶ ἂν ζυγισθῆς, εἶσαι ἓνα τίποτα· σκύψε ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

Καὶ ὁμως αὐτὸς **δὲν ταπεινώνεται**. Δὲν ταπεινώνεται; Ἐ τότε λοιπόν ξέρετε τί λέει ὁ ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός (ποὺ γιορτάζει στὶς 24 Αὐγούστου); Σ' ἓνα χωριὸ εἶπε τὴν ἐξῆς προφητεία· «*Σᾶς λυπᾶμαι γιὰ τὴν περηφάνεια ὁποῦ ἔχετε. Τὸ ποδᾶρι μου ἐδῶ δὲν θὰ ξαπατήσῃ. Καὶ ἐὰν δὲν ἀφήσετε αὐτὰ τὰ πράγματα ποὺ κάνετε, τὴν αὐθαιρεσία καὶ ληστεία, θὰ καταστραφῆτε. Σὲ κείνο τὸ κλαρί, ποὺ κρεμᾶτε τὰ σπαθιά σας, θάρθῃ μιὰ μέρα ποὺ θὰ κρεμάσουν οἱ γύφτοι τὰ ὄργανά τους*» (ἡμ. βιβλ. Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός, Ἀθήνα 2013⁹¹, σ. 302,6). Κι ὅταν κάποτε πῆγε σ' ἓνα ἄλλο χωριὸ καὶ περνώντας ἀπὸ ἓνα νεόκτιστο σπίτι εἶδε ὅτι οἱ ἰδιοκτῆτες ζοῦσαν μὲ πολυτέλεια καὶ σκληροκαρδία, τοὺς εἶπε· «*Φτειάνετε σπίτια τορνευτὰ (δηλ. περίτεχνα) καὶ δὲν πρόκειται νὰ κατοικήσετε σ' αὐτὰ*»· πράγματι μετὰ ἀπὸ λίγο **ἡ οἰκογένεια ξεκληρίστηκε** (ἔ.ἀ, σσ. 316-317).

Ἡ ύπερηφάνεια λοιπόν, ἀδελφοί μου, **εἶνε τὸ μεγάλο ἀμάρτημα τῆς ἀνθρωπότητος**. Ὑπερηφανεύεται σήμερα ὁ κόσμος. Ὅπως οἱ ἄνθρωποι στὴ Βαβέλ, ποὺ ἔκτισαν πύργο γιὰ νὰ φτάσουν ἐπάνω στὰ ἄστρα καὶ ν' ἀσφαλιστοῦν, ἔτσι καὶ ὁ κόσμος σήμερα μὲ τὴν ἐπιστήμη του φτειάχνει νεώτερες Βαβέλ, γιὰ νὰ ὑψωθῆ μέχρι τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ. Ἄλλὰ εἶνε γραμμένο ὄχι μία φορὰ καὶ μπορεῖτε νὰ τὸ διαβάσετε· «*Ὁ Θεὸς ύπερηφάνους ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δὲ δίδωσι χάριν*» (Παρ. 3,34 = Ἰακ. 4,6. Α' Πέτρ. 5,5). **Πηγαίνεις κόντρα μὲ τὸ Θεό; θὰ γίνῃς στάχτη**. Ὅ,τιδῆποτε καὶ ἂν εἶσαι, ὅσοδῆποτε καὶ ἂν καυχᾶσαι, εἶτε γιὰ τὴν ἐπιστήμη σου εἶτε γιὰ τὴ δύναμί σου εἶτε γιὰ τὴν ὁμορφία σου εἶτε γιὰ ὁποιοδῆποτε ἄλλο ἐπίγειο ἀγαθό, θὰ γίνῃς στάχτη.

Εἶνε γεγονός, ὅτι ἡ ύπερηφάνεια γκρέμισε ἀπὸ τὰ ἄστρα τὸν Ἐωσφόρο. Οὔτε ἐπόρνευσε οὔτε ἐμοίχευσε· ύπερηφανεύθηκε, αὐτὴ ἦταν ἡ αἰτία τῆς πτώσεώς του. Ἡ ταπεινώσις ἀντιθέτως πῆρε τὴν ύπεραγία Θεοτόκο καὶ τὴν ὕψωσε πάνω ἀπὸ τὰ ἄστρα· καὶ ἡ Παναγία μας μὲ τὴν ταπεινώσί της ἔγινε **ἡ Μάνα καὶ ἡ βασίλισσα τοῦ κόσμου**. Ἄς τὴν παρακαλέσουμε μὲ δάκρυα νὰ ἐλεήσῃ ὅλους μας. Ὁ Κύριος τὴν ἀκούει, διότι «*ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν ταπεινώσιν τῆς δούλης αὐτοῦ*» (Λουκ. 1,48)· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Εγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoο.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΘ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2498	Κυριακὴ Ι' Ματθαίου (Ματθ. 17,14-23) 21 Αὐγούστου 2022	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ἔχεις τὸ Χριστό; Μὴ φοβᾶσαι!

Ἀκούσατε, ἀγαπητοί μου, τὸ ἱερό καὶ ἅγιο εὐαγγέλιο (Ματθ. 17,14-23). Τί μᾶς λέει;

Μᾶς ὁμιλεῖ γιὰ ἓναν **ἄρρωστο**. Ποιὸς ἦταν ἄρρωστος; Ἐνα παιδί, **παιδί μονάκριβο**. Ὅταν τὸ ἔπιανε τὸ κακό, ἡ ἀρρώστια, τὸ πρόσωπό του ἀγρίευε, τὰ μάτια του κοκκίνιζαν, τὰ δόντια του ἔτριζαν, τὸ στόμα του ἄφριζε. Κ' ἔβγαζε φωνές ἄγριες, τέτοιες ποῦ ὅποιος ἄκουγε θὰ νόμιζε πὼς οὐρλιάζουν λύκοι καὶ τσακάλια στὸ βουνό. Καὶ τὸ ἀκόμα χειρότερο, ἔπεφτε κάτω, σπαρταροῦσε σὰν τὸ ψάρι· ἄλλοτε στὸ νερὸ κι ἄλλοτε στὴ φωτιά, καὶ ἂν δὲν βρισκόταν ἐκεῖ κάποιος νὰ τὸν πιάσει, κινδύνευε νὰ καῆ ἢ νὰ πνιγῆ. **Δυστυχία**· μιὰ φορὰ δυστυχισμένο τὸ παιδί, ἑκατὸ φορές δυστυχισμένοι οἱ γονεῖς.

–Μὰ **τί ἀσθένεια ἦταν** αὐτὴ ποῦ βασάνιζε τὸ παιδί τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου;

Ἄν μποροῦσε νὰ τὸ πάρη στὴν ἀγκαλιὰ ὁ πατέρας, νὰ τὸ πάη σ' ἓνα σημερινὸ γιατρὸ ἢ νοσοκομεῖο καὶ τὸ ἐξέταζαν, θὰ ἔβλεπαν ὅτι σωματικῶς δὲν ἔχει τίποτα. Καὶ ἡ καρδιά, καὶ τὰ νεφρά, καὶ τὰ πνευμόνια, καὶ τὰ νεῦρα, ὅλο τὸ κορμί του ἦταν καλά. Τί εἶχε τότε; Ἔμ, αὐτὸ λέει τὸ εὐαγγέλιο. Μακάρι νὰ ἦταν ἀρρώστια σωματικὴ· ὑπάρχει κάτι ἄλλο χειρότερο. Ποιὸ δηλαδή, ποιὸ εἶνε τὸ χειρότερο; Ὅτι τὸ παιδί αὐτὸ εἶχε δαιμόνιο, **ἦταν δαιμονισμένο**.

***

–Δαιμόνιο; Μπᾶ, θὰ ποῦνε τώρα κάποιοι, ἄκου ἔκει· μᾶς μιλάς ἐσὺ **σήμερα γιὰ δαιμόνια**;...

Μακάρι, ἀδέρφια μου, νὰ μὴν ὑπῆρχαν δαιμόνια· καὶ ὅμως **ὑπάρχουν**. Εἶνε κανεὶς ποῦ ἀμφιβάλλει ὅτι ὑπάρχει νύχτα; ὅταν βασιλέψη ὁ ἥλιος κ' ἔρθῃ τὸ βράδυ, βεβαιώνεται ὅτι ὑπάρχει νύχτα. Ὅπως λοιπὸν εἶνε βέβαιο ὅτι ὑπάρχει νύχτα καὶ στὰ βουνὰ γυρίζουν λύκοι καὶ τσακάλια, ἔτσι εἶνε βέβαιο ὅτι ὑπάρχουν καὶ δαιμόνια.

Τί εἶνε τὰ δαιμόνια; Ὅπως διδάσκει ἡ Γραφή, ἦταν κάποτε ἄγγελοι φωτεινοί, τάγμα ὀλόκληρο μὲ ἀρχηγὸ τὸν **Ἐωσφόρο**. Αὐτός, ποῦ ἦταν ὁ πρῶτος ἄγγελος, ἀρχάγγελος, κάποια

στιγμὴ ὑπερηφανεύτηκε, δέχτηκε τὴ σκέψη ὅτι μπορεῖ νὰ γίνῃ ἀνώτερος ἀπὸ τὸ Θεό, νὰ στήσῃ τὸ θρόνο του πάνω ἀπὸ τὰ ἄστρα, νὰ εἶνε αὐτὸς παραπάνω ἀπὸ τὸ Θεό. **Τί κακὸ πρᾶγμα ἢ ὑπερηφάνεια!** Ὁ διάβολος δὲν ἔκανε ἄλλες ἁμαρτίες, ἔκανε μία, τὴ χειρότερη ἀπ' ὅλες· κι αὐτὴ εἶνε ἡ ὑπερηφάνεια.

Τί τοῦ προκάλεσε ἡ ὑπερηφάνεια; Γκρέμισε τὸν Ἐωσφόρο ἀπὸ τὸ ὕψος του καὶ **τὸν ἔκανε διάβολο**· καὶ μαζί μ' αὐτὸν ἔγιναν σκοτεινοὶ **δαίμονες** καὶ ὅσοι ἄγγελοι τὸν ἀκολούθησαν. Αὐτὰ λέει ἡ Γραφή μὲ γλῶσσα ἀλληγορικὴ (βλ. Ἦσ. 14,12-15. Ἰεζ. 28,2-17) καὶ πραγματικὴ (βλ. Λουκ. 10,18), κι ὅτι ἀπὸ τότε ὁ διάβολος **ἔχει μῖσος**· μισεῖ τὸ Θεό, μισεῖ καὶ τὸ δημιούργημά του, τὸν ἄνθρωπο ποῦ θέλει νὰ ζήσει κοντὰ στὸ Θεό, καὶ προσπαθεῖ νὰ τὸν χωρίσῃ ἀπὸ αὐτόν (βλ. Ματθ. 13,39. Λουκ. 8,12).

Εἶνε ἄγριος. Δὲν ἠσυχάζει οὔτε μέρα οὔτε νύχτα. Πασχίζει νὰ παρασύρῃ τὸν ἄνθρωπο στὴν ἁμαρτία καὶ τὴν πλάνη. Δὲν εἶνε φαντασία. Ὁ ἀπόστολος Πέτρος τὸν παρομοιάζει μὲ τὸ λιοντάρι, ποῦ πεινασμένο μουγκρίζει τὴ νύχτα καὶ τὰ μικρὰ ζῶα τρέμουν καὶ κρύβονται· ἔτσι, λέει ὁ Πέτρος, καὶ ὁ σατανᾶς ἀπειλεῖ τὸν κόσμο. «**Ὁ ἀντίδικος ὑμῶν** (=ὁ ἐχθρὸς σας ὁ) **διάβολος ὡς λέων ὠρυόμενος περιπατεῖ** (=κυκλοφορεῖ σὰν λιοντάρι ποῦ μουγκρίζει) **ζητῶν τίνα καταπιῆ** (=ψάχνοντας ποιὸν θὰ βρῆ νὰ καταπιῆ)» (Ἀ' Πέτρ. 5,8).

Εἶνε φθονερός. Στὸν βίο τοῦ ἁγίου Ἄντωνίου λέει, ὅτι στὴν ἔρημο τὸν καταδίωξαν τὰ δαιμόνια – δὲν εἶνε παραμύθια αὐτά, εἶνε γεγονότα. Μιὰ νύχτα ὁ σατανᾶς ἔκανε σεισμὸ στὸ κελλί του, ἀλλὰ ὁ ἅγιος μὲ τὸν τίμιο σταυρὸ καὶ τὴν προσευχὴ του ἔδεσε τὸν διάβολο. –Δὲν σ' ἀφήνω, τοῦ εἶπε, ἂν δὲν μοῦ πῆς τί κάνετε σεῖς οἱ δαίμονες. –Δὲν καθόμαστε καθόλου. Πηγαίνουμε παντοῦ, στὰ σπίτια τὰ φτωχὰ καὶ στὰ παλάτια. Ἄν δοῦμε ἀντρόγυνο ἀγαπημένο, βάζουμε τὰ δυνατά μας νὰ τὸ χωρίσουμε...

Τίποτ' ἄλλο, πράγματι, δὲν εὐχαριστεῖ τόσο τὸν διάβολο ὅσο τὸ νὰ δῆ ἀντρόγυνο νὰ χω-

ρίζη. Προχθές ἤρθε στὴ μητρόπολι ἕνα ζευγάρι· δέκα χρόνια ἀγαπημένοι, μὲ τέσσερα παιδάκια χαριτωμένα, καὶ ξαφνικὰ ζητᾶνε διαζύγιο. Οὔτε κι αὐτοὶ καταλαβαίνουν γιατί. Εἶνε ὁ σατανᾶς στὸ μέσον. Ὁ Χριστὸς ἐνώνει, ὁ σατανᾶς χωρίζει, μὲ διάφορες ἀφορμές. Μεγάλη ἁμαρτία. **Προτιμότερο νὰ γκρεμίσῃς μιὰ ἐκκλησιά παρὰ νὰ διαλύσῃς ἕνα γάμο.** Σικάγο γίναμε. Ἄλλ' ἄς γυρίσουμε στὸν ἅγιο Ἀντώνιο νὰ δοῦμε, τί τοῦ ἀπεκάλυπτε ὁ διάβολος·

... Στὰ σπίτια χωρίζουμε τ' ἀντρώγυνα, στὰ σχολεῖα δὲν ἀφήνουμε τὰ παιδιά νὰ μάθουν γράμματα, στὰ δικαστήρια βάζουμε τοὺς μάρτυρες νὰ παίρνουν ψεύτικο ὄρκο καὶ πᾶνε ἁθῶοι στὴ φυλακὴ καὶ κακοῦργοι βγαίνουν ἔξω, στὴν ἀγορὰ μὲ τὰ παζάρια τοὺς δείχνουμε πῶς νὰ γελᾶνε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο· μαθαίνουμε ἄλλους νὰ κλέβουν, ἄλλους νὰ λένε ψέματα, ἄλλους νὰ βλαστημᾶνε τὰ θεῖα, ἄλλους νὰ πορνεύουν, ἄλλους νὰ μοιχεύουν, ἄλλους νὰ κάνουν διάφορα ἐγκλήματα καὶ σκοτωμούς. Νά, αὐτὴ εἶνε ἡ δουλειὰ μας· **εἴμαστε πολὺ ἀπασχολημένοι...** Αὐτὰ ἔλεγε ὁ διάβολος τρόπον τινὰ ἐξομολογούμενος στὸν ἅγιο Ἀντώνιο.

Εἶνε λοιπὸν φοβερὸς ὁ διάβολος, ἀλλὰ σὲ ποιούς; σ' αὐτοὺς ποὺ δὲν πιστεύουν. Σ' αὐτοὺς ποὺ πιστεύουν ξέρετε τί εἶνε ὁ σατανᾶς; Εἶνε ἕνα λιοντάρι ποὺ τοῦ ξερρίζωσαν τὰ δόντια, τοῦ ἔβγαλαν τὰ νύχια καὶ τοῦ ἔκοψαν τὴν οὐρά· δὲν μπορεῖ νὰ κἀνη τίποτα. Ποιὸς τὸν ἀφώπλισε καὶ τὸν νίκησε; Ὁ Χριστὸς. Λοιπὸν **ἔχετε ἐσὺ τὸ Χριστό; Μὴ φοβᾶσαι!** Ὁ σατανᾶς εἶνε φοβερὸς καὶ κυριαρχεῖ – ποῦ; σὲ σπίτια ποὺ δὲν καίει καντήλι, σὲ σχολεῖα ποὺ δὲν κάνουν σταυρό, σὲ δικαστήρια ποὺ βασιλεύει τὸ ψέμα, σὲ ἀγορὲς ποὺ ἐπικρατεῖ ἡ κλεψιά... Ὅπου λείπει ὁ Χριστὸς, ἐκεῖ εἰσχωρεῖ ὁ διάβολος καὶ ἀναστατώνει τὰ πάντα.

* * *

Τὸ συμπέρασμα, ἀδελφοί μου. **Καμμιά σχέση με τὸν διάβολο!** Ἀρρώστησε τὸ παιδί; Μὴν τὸ πᾶς στὸ μάγο. Ἀκόμα καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι αὐτὸς μπορεῖ νὰ τὸ θεραπεύσῃ – ποὺ δὲν ἔχει τέτοια δύναμι–, χίλιες φορές νὰ μείνῃ τὸ παιδί μας ἄρρωστο ἢ καὶ νὰ πεθάνῃ, παρὰ νὰ τὸ κἀνῃ «καλὰ» ὁ μάγος· γιατί παιδί, ποὺ θὰ ζήσῃ μὲ τὴ μαγεία, παραχωρεῖ ἔδαφος καὶ δικαιώματα στὸν ἐχθρό· μεθαύριο θὰ κυριαρχήσῃ πάνω του ὁ διάβολος καὶ θὰ σὲ σκοτώσῃ. **Μακριὰ ἀπὸ μάγια καὶ μάγους** λοιπόν. Ἀρρώστησε τὸ παιδί; Φέρ' το στὴν Ἐκκλησία. Ἐνας εἶνε ὁ μεγάλος γιατρός, ὁ Ἰησοῦς Χριστός.

Παλαιότερα δὲν ὑπῆρχαν γιατροί, κλινικές, φάρμακα· **ὑπῆρχε ὁμῶς πίστι στὸ Θεό.** Τώρα

ἔχουμε στὴ διάθεσί μας πολλὲς δυνατότητες, πολλὲς ὑπηρεσίες τῆς ἐπιστήμης καὶ πολλὲς ἀνέσεις τῆς ζωῆς. Ἀλλὰ τότε, ποὺ ζοῦσαν φτωχικά, μέσα στὶς καλύβες κατοικοῦσαν ἄγγελοι, ἐνῶ τώρα στὰ πολυτελῆ διαμερίσματα καὶ τὶς πολυκατοικίες κατοικοῦν δαίμονες. Τότε στὶς καλύβες εἶχαν πίστι στὸ Θεό, κι ὅταν ἀρρώσταιναν οἱ ἴδιοι ἢ τὸ παιδί τους ἢ τὸ ζῶο τους, κατέφευγαν στὴν Ἐκκλησία μὲ πίστι, γονάτιζαν καὶ ἔκλαιγαν. Πίστευαν ὅσο δὲν πιστεύουν τώρα οὔτε παπᾶδες καὶ δεσποτάδες –ἀδυνάτισε ἡ πίστι– καὶ μὲ τὴν πίστι τους ἔκαναν θαύματα καὶ σώζονταν.

Ἔτσι καὶ τὸ ἄρρωστο παιδί τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου, ποὺ κανεὶς ἄλλος δὲν μπόρεσε νὰ τὸ θεραπεύσῃ, **τὸ θεράπευσε ὁ Χριστός.** Πῶς; Ὅταν ὁ πατέρας ἔπεσε στὰ πόδια του καὶ εἶπε «*Κύριε, ἐλέησόν μου τὸν υἱόν...*» (Ματθ. 17,15). Τὸ λέμε κ' ἐμεῖς τὸ «*Κύριε, ἐλέησον*», ἀλλὰ πῶς τὸ λέμε· ἄψυχα, ψυχρά, μπούζι.

Ἐνα θὰ πῶ ἀκόμη καὶ τελειώνω. Πῆγαν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα μερικοὶ δημοσιογράφοι **σ' ἕνα ἄθεο κράτος.** Οἱ κυβερνῶντες ἐκεῖ ἦταν ἄπιστοι, ἀλλὰ **ὁ λαὸς εἶχε πίστι,** πίστι ποὺ εὐκόλα δὲν συναντᾶ κανεὶς ἄλλοῦ. Μπῆκαν στὸ μητροπολιτικὸ ναὸ τῆς πρωτεύουσας καὶ τί εἶδαν· πλῆθος γυναῖκες, παιδιά καὶ ἄντρες. Μικροὶ - μεγάλοι, στέκονταν ὅλοι ὄρθιοι, καὶ δὲν ἀκουγόταν τσιμουδιά, λὲς κ' ἦταν νεκροταφεῖο· ἄκρα ἡσυχία μέσ' στὸ ναό. Ὅταν περνοῦσε τὸ Εὐαγγέλιο στὴ μικρὰ εἴσοδο κι ὅταν περνοῦσαν τὰ ἅγια στὴ μεγάλη εἴσοδο, οἱ πιστοὶ γονάτιζαν· ὅταν θύμιαζε ὁ παπᾶς, ἔσκυβαν τὸ κεφάλι. Τὸ «*Πάτερ ἡμῶν*» καὶ τὸ «*Πιστεύω*» τὸ ἔλεγαν ὅλοι μὲ μιὰ φωνή. Τὸ σταυρό τους, ὅταν ἄκουγαν τὸ ὄνομα τῆς ἁγίας Τριάδος, τῆς Παναγίας καὶ τῶν ἁγίων, δὲν τὸν ἔκαναν βιαστικά σὰν παιχνίδι ὅπως κάνουν πολλοὶ ἐδῶ, ἀλλὰ ἤρεμα, σιγά, κανονικά. Ἦταν φανερό ὅτι λατρεύουν μὲ πίστι.

Ἐμεῖς ἐδῶ; Μπὲς στοὺς ναοὺς μας νὰ δῆς. Οὔτε τὸ σταυρό τους κάνουν σωστά· λὲς καὶ παίζουν μαντολίνο. Ἐνῶ ἡ πίστι μας εἶνε ζωντανή, ποῦ καταντήσαμε! Πιστεύεις; ἔλα στὴν ἐκκλησία· δὲν πιστεύεις; πῆγαινε ὅπου θε'ς.

Μένετε πιστοὶ στὸ Χριστό, ἀδέρφια μου, ἀγνοὶ καὶ ἀμόλυντοι στὴ ζωὴ σας. Φράξτε τ' αὐτιά σας καὶ μὴν ἀκούτε τίς φωνὲς τῆς ἀπιστίας. Κρατῆστε ψηλὰ τίς καρδιές, ὅπως οἱ πρόγονοί μας. Παρακαλεῖτε τὸν Κύριο νὰ μᾶς σώζῃ διὰ τῆς Παναγίας Θεοτόκου. Καὶ νὰ εἴστε βέβαιοι, ὅτι ὁ Θεὸς θὰ μᾶς σκεπάζῃ καὶ θὰ μᾶς φυλάττῃ ἐκ παντὸς κακοῦ· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΘ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2499	Κυριακὴ ΙΑ' Ματθαίου (Ματθ. 18,23-35) 28 Αὐγούστου 2022	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

«Εὐχαριστῶ» καὶ «Συγχωρῶ»

Ἀπὸ ὅλους, ἀγαπητοί μου, ὅσους πέρασαν ἀπὸ τῆ γῆ, ἓνας μόνον ὑπῆρξε ἀναμάρτητος, δὲν ἔσφαλε ποτέ, δὲν εἶπε ψέμα, ὁ λόγος του εἶνε ἀλήθεια· αὐτὸς εἶνε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Γι' αὐτὸ θὰ σᾶς πῶ **λόγια Χριστοῦ**, ποὺ θὰ ἰσχύουν αἰωνίως. Ὁ ἴδιος εἶπε· «Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται, οἱ δὲ λόγοι μου οὐ μὴ παρέλθωσι» (Ματθ. 24, 35. Λουκ. 21,33. Μάρκ. 13,31).

Τί λέει λοιπὸν σήμερα τὸ εὐαγγέλιο (βλ. Ματθ. 18,23-35);

***

Εἶνε μία ἀπὸ τὶς ὠραιότερες παραβολὲς τοῦ Κυρίου μας. Ὅμιλεῖ γιὰ κάποιον **βασιλιᾶ** ἰδεώδη. Φιλάνθρωπος καὶ ἐλεήμων, ἐμπιστευόταν στοὺς ὑπηκόους του χρηματικὰ ποσὰ φιλοτιμώντας τους νὰ τὰ ἐπαυξήσουν μὲ τὴν ἐργατικότητα τους. Καὶ ὅταν πέρασε ἓνα λογικὸ διάστημα, ἦρθε ἡ ὥρα νὰ λογαριαστῆ μαζί τους. Ἄνοιξαν τὰ λογιστικὰ βιβλία καὶ τοῦ ἔφεραν μπροστά του ἓναν **δανειολήπτη**, ποὺ βρέθηκε χρεωμένος **«μύρια τάλαντα»**. Δηλαδή;

Τὸ **τάλαντον** στὴν ἀρχαία ἐποχὴ σήμαινε ζυγαριὰ καὶ σταθμά, ἦταν μέτρο βάρους (βλ. Λεξικ. Δ. Δημητράκου)· ζυγίζοντας ὅμως καὶ πολύτιμα μέταλλα (π.χ. ἄργυρο, χρυσό) σήμαινε καὶ ὠρισμένη χρηματικὴ ἀξία, νόμισμα. Κάθε τάλαντο χρυσοῦ εἶχε 6.000 ἀττικές δραχμές, δηλαδή περίπου 6.000 σημερινὲς λίρες ἢ 60.000.000 δραχμές. Τὸ «μύρια» σημαίνει 10.000. Ἐπομένως τὰ **«μύρια τάλαντα»** ἦταν ἓνα πάρα πολὺ μεγάλο χρηματικὸ ποσὸ, ποὺ ἂν τὸ μεταφέρουμε σὲ σημερινὰ χρήματα ἦταν ἴσο μὲ ἐξήντα δισεκατομμύρια (60.000.000.000) δραχμές [περίπου διακόσα ἑκατομμύρια εὐρώ (200.000.000€)].

Τεράστιο ποσὸ εἶχε πάρει, καὶ τώρα ὁ βασιλιᾶς ἀπαιτοῦσε νὰ τοῦ δώση λογαριασμὸ πῶς τὸ διαχειρίστηκε. Αὐτὸς ὅμως δὲν εἶχε τίποτα, δραχμὴ δὲν εἶχε νὰ δώση, καὶ καταδικάστηκε αὐστηρά. Πέφτει προσκυνάει τὸ βασιλιᾶ καὶ παρακαλεῖ νὰ τὸν λυπηθῆ, νὰ τοῦ δώση μιὰ προθεσμία, καὶ ὑπόσχεται νὰ ἐπιστρέψῃ τὸ χρέος. Καὶ ὁ **βασιλιᾶς**, ἀντὶ νὰ δώση προθεσμία, κά-

νει κάτι ἀνέλπιστο· παίρνει «σφουγγάρι» καὶ **τοῦ σβήνει ὅλο τὸ χρέος!** Κ' ἔτσι ἔφυγε ἐλεύθερος ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα ὁ δοῦλος αὐτός.

Μόλις ὅμως βγῆκε ἔξω κ' ἐνῶ ἀκόμα δὲν εἶχε ξεραθῆ τὸ μελάνι τῆς βασιλικῆς ὑπογραφῆς στὸ ἔγγραφο τῆς ἀπαλλαγῆς του ἀπὸ τὸ χρέος, βλέπει αὐτὸς ἓνα **σύνδουλό** του ποὺ τοῦ ᾤφειλε **«ἑκατὸν δηνάρια»**, ποσὸ δηλαδή σχετικὰ πολὺ μικρὸ, περίπου διακόσες χιλιάδες (200.000) δραχμές [ἢ χίλια εὐρώ (1.000€· βλ. Λεξικ. Κ.Δ. Κ. Σιαμάκη)]. Τὸν ἀρπάζει καὶ τὸν πιέζει στὸ λαιμὸ φωνάζοντας· –Δός μου τὰ λεφτὰ ποὺ μοῦ χρωστᾶς! Πέφτει ὁ ἄλλος στὰ πόδια του καὶ παρακαλεῖ· –Δός μου μιὰ προθεσμία καὶ θὰ τὰ ἐπιστρέψω (κι ἀλήθεια ἔλεγε· μπορούσε νὰ τὰ ἐπιστρέψῃ, μικρὸ ἦταν τὸ χρέος του). Τοῦ ζητοῦσε τὸ ἴδιο ποὺ εἶχε ζητήσῃ κι αὐτὸς προηγουμένως ἀπὸ τὸ βασιλιᾶ (ἂν καὶ ὑποσχόταν κάτι ἀνέφικτο· τὸ ποσὸ ἐκεῖνο ἦταν ὑπέρογκο). Καὶ τί ἀπαντᾶ τώρα αὐτὸς στὸν ἀδελφὸ του· –Καμμιά ἀναβολή· τὰ λεφτὰ ἐδῶ καὶ τώρα! Καὶ **πάει ὁ ἄσπλαχνος καὶ τὸν κλείνει στὴ φυλακή!**

Οἱ συνάδελφοί τους λυπηθήκαν πολὺ καὶ ἀνέφεραν στὸ **βασιλιᾶ** ὅλα τὰ συμβάντα. Αὐτὸς, ποὺ δὲν τὸ περίμενε, ἔμεινε ἔκπληκτος καὶ τὸν καλεῖ· –**Ἐλα δῶ, ἄσπλαχνε!** Σοῦ χάρισα τέτοιο χρέος, κ' ἐσὺ πῆγες καὶ φυλάκισες τὸν ἀδελφὸ σου γιὰ ἐλάχιστο ποσὸ; Ντροπὴ σου! **ἀνακαλῶ τὴν ἀπόφασί μου.** Καὶ διατάζει τοὺς φύλακες νὰ τὸν ρίξουν στὴ φυλακὴ μέχρι νὰ ἐξοφλήσῃ τὸ χρέος του τὸ μεγάλο.

***

Αὐτὴ εἶνε, ἀγαπητοί μου, ἡ σημερινὴ παραβολὴ τοῦ Κυρίου. Ποιὸν εἰκονίζει ὁ **βασιλιᾶς**; ποιὸν ὁ **πρῶτος δοῦλος** ποὺ χρωστοῦσε τὰ μύρια τάλαντα; καὶ ποιὸν ὁ **δεύτερος δοῦλος** ποὺ χρωστοῦσε τὰ ἑκατὸ δηνάρια;

♦ Ὁ **βασιλιᾶς** εἰκονίζει ἐκεῖνον ποὺ «*νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων*» ἐξουσιάζει τὰ σύμπαντα μὲ ὅλους τοὺς ἀστερισμοὺς καὶ γαλαξίες των· «*τὸν βασιλέα τῶν βα-*

σιλευόντων καὶ κύριον τῶν κυριευόντων» (Α' Τιμ. 6,15), τὸν **Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν**, πού «*τῆς βασιλείας αὐτοῦ οὐκ ἔσται τέλος*» (Λουκ. 1,33 & Σύμβ. πίστ. 7). Δικά του εἶνε ὅλα, ὅ,τι φανταστῆτε· τίποτα δὲν ἔχουμε ἐμεῖς. Δηλαδή· τὰ μάτια σας, τὰ αὐτιά, οἱ πνεύμονες, ἡ καρδιά, κάθε κύτταρο ἀπὸ τὰ ἑκατομμύρια τοῦ σώματός σας, ὅλα τοῦ Θεοῦ εἶνε. «*Τοῦ Κυρίου (εἶνε) ἡ γῆ καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς*» (Ψαλμ. 23,1)· τὰ βουνά, οἱ κάμποι, τὰ δέντρα, οἱ καρποὶ, τὸ ψωμί, τὸ νερό, τὰ ποτάμια, οἱ θάλασσες, οἱ ὠκεανοί, ὅλα τοῦ Θεοῦ εἶνε. –Μά, θὰ πῆς, ἐγὼ σπέρνω τὴ γῆ καὶ βγαίνει ψωμί! Καὶ τὸ ψωμί τοῦ Θεοῦ εἶνε. Ἄς μὴ βρέξη ὁ Θεός, καὶ βλέπουμε τί θὰ κάνουν καὶ τὰ γεωργικὰ μηχανήματα καὶ οἱ γεωπόνοι καὶ ὅλα τὰ μέσα· στερεύουν τότε καὶ μεγάλα ποτάμια, βλέπεις παιδιὰ νὰ παίζουν μέσα στὴν κοίτη τους. Ἐὰν δὲν βρέξη ὁ Θεός, θὰ πεινάσης τρομερά· καὶ τότε, ὅπως εἶπε ὁ Κοσμάς ὁ Αἰτωλός, «*μιὰ φύχτα ἀλεύρι*» θὰ κοστίζη «*μιὰ φύχτα χρυσάφι*». Τί νὰ τὰ κάνης τότε, ἂν λείψη ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ, τὰ δολάρια, τὶς λίρες, τὰ ρούβλια; Κι αὐτὴ ἡ βροχούλα πού πέφτει λίρες εἶνε.

Ἀπέναντι σὲ ὅλα αὐτὰ ἐμεῖς τί κάνουμε; **Ἐνα εὐχαριστῶ περιμένει** ὁ Θεὸς ν' ἀκούσῃ ἀπὸ τὸ στόμα μας. Δὲν τὸ λέμε· οὔτε ἐρχόμαστε στὴν ἐκκλησία καὶ νὰ ποῦμε «*Εὐλογημένη ἡ βασιλεία*», ἁγία Τριάς –ἔτσι ἀρχίζει ἡ θεία Λειτουργία– Πάτερ Ἰεὺ καὶ Πνεῦμα ἅγιο, σ' εὐχαριστοῦμε γιὰ ὅλα τὰ δῶρα σου, «*τὰ μύρια τάλαντα*» μὲ τὰ ὁποῖα μᾶς πλούτισες. Ἐμεῖς, ἀντὶ γιὰ εὐχαριστῶ, ἀνοίγουμε τὰ βρωμερά μας στόματα καὶ βλαστημοῦμε τὰ θεῖα. Ὡ ἀχαριστία! εἴμαστε σὰν λυσσασμένα σκυλιὰ πού δὲν γνωρίζουν τ' ἀφεντικό τους καὶ τὸ δαγκώνουν.

Καὶ μόνο βλαστήμια; Ἀμαρτάνουμε συνεχῶς μὲ ὅλα τὰ μέλη μας· μάτια αὐτιά, χέρια, πόδια, καρδιά, μυαλό, γλῶσσα. Ποιὸς θὰ μετρήσῃ τὶς ἀμαρτίες πού κάνουμε ὅλοι, μικροὶ καὶ μεγάλοι; Εἶνε ἀμέτρητες. Ὅσο ἀμέτρητα εἶνε τὰ δῶρα τοῦ Κυρίου, τόσο ἀμέτρητες εἶνε καὶ οἱ ἀμαρτίες μας. Ἄλλ' ὅσο ἀμέτρητες εἶνε οἱ ἀμαρτίες μας, τόσο κι ἀκόμη πιὸ ἀμέτρητες καὶ ἄπειρες εἶνε οἱ **συγχωρήσεις**, τὸ ἄπειρο ἔλεος, ἡ χάρις, γιὰ τὰ μύρια ἀμαρτήματά μας· νὰ τὰ «*μύρια τάλαντα*» πού ὀφείλουμε.

◆ Εἶδατε λοιπὸν ποιὸς εἶνε ὁ ὀφειλέτης τῶν «*μυρίων τάλαντων*»· **ἐμεῖς εἴμαστε, ὁ κάθε ἄνθρωπος**, πού ὀφείλει τόσα στὸ Θεὸ γιὰ τὰ δῶρα, τὴν ἀγάπη καὶ τὸ ἔλεός του. Καὶ πρέπει νὰ μεριμνήσῃ γιὰ κάθε ἀμαρτία του. Τὸ περιμένει ὁ Κύριος, δὲν μένει ἀδιάφορος. Γιατὶ ὑπάρχει, ναί, ἓνα μάτι πού τὰ βλέπει ὅλα, ἓνα αὐτὶ πού τ' ἀκούει ὅλα, κ' ἓνα χέρι πού τὰ γρά-

φει ὅλα· καὶ ἂν δὲν φροντίσουμε, θὰ τὰ πληρώσουμε ὅλα μὲ τόκο καὶ ἐπιτόκιο. Ὁ Κύριος μακροθυμεῖ, μᾶς περιμένει. Μποροῦσε νὰ μᾶς ἔχη τιμωρήσει σκληρὰ καὶ μὲ πολλοὺς τρόπους, μὲ σεισμὸ ἢ πλημμύρα, νὰ κάνῃ τὴ Γῆ πυρίκαυστη - κάρβουνο ἢ παγωμένη - Βόρειο Πόλο. Ἀλλὰ μακροθυμεῖ. Τί περιμένει; Νὰ τοῦ ποῦμε· Μετανοοῦμε, συχώρεσέ μας! Ἐνα «*Εὐχαριστῶ*», ἓνα «*Μνήσθητί μου, Κύριε*» (βλ. Λουκ. 17,17-18· 23,42) περιμένει. Τὸ λέμε; Καὶ κάτι ἀκόμα.

◆ Ἔτοιμος εἶνε νὰ μᾶς συγχωρήσῃ ὁ Θεὸς γιὰ τ' ἀμαρτήματά μας, ὅσο πολλὰ καὶ μεγάλα κι ἂν εἶνε, ὑπὸ ἓναν ὄρο· ποιόν; Κάτι πολὺ εὔκολο. Ἄν κάποιος ἀπὸ μᾶς χρωστοῦσε σὲ ἓναν ἄλλο ἓνα ἑκατομμύριο λίρες κ' ἐκεῖνος τοῦ ἔλεγε, «*Θὰ σοῦ χαρίσω ὅλο τὸ χρέος σου, ἐὰν κ' ἐσὺ χαρίσης στὸ γείτονά σου μία λίρα πού σοῦ χρωστάει*», ποιὸς δὲν θὰ τὸ δεχόταν αὐτό, χαρίζοντας μιὰ λίρα νὰ ξεχρεωθῇ ἀπὸ ἓνα ἑκατομμύριο λίρες; Αὐτὸ μᾶς λέει ὁ Χριστὸς σήμερα· Σὲ συγχωρῶ ἐγὼ, ἀρκεῖ κ' ἐσὺ νὰ πῆς στὸ διπλανό σου ὅτι τὸν συγχωρεῖς. Εἶνε δύσκολο αὐτό; Καὶ ὅμως δύσκολα συγχωροῦμε. Ἦρθε στὴ μητρόπολι μιὰ γερόντισσα καὶ ἔλεγε παράπονα γιὰ τὴ νύφη της. Εἶπε, εἶπε, εἶπε. –Γριὰ γυναῖκα εἶσαι, τῆς λέω, μεγάλη πιά, μεθαύριο πεθαίνεις, συχώρεσέ την! –Νὰ τὴ συγχωρήσω; Ποτέ, ποτέ... Ὡ τί κακία ὑπάρχει στὸν κόσμο! Ὁ Θεὸς συγχωρεῖ τ' ἀμαρτήματά μας, καὶ τὰ πιὸ μεγάλα, ἐμεῖς δὲν εἴμαστε διατεθειμένοι νὰ συγχωρήσουμε τὸν ἀδελφὸ μας οὔτε στὸ πιὸ μικρὸ φταιξιμὸ του σ' ἐμᾶς. Γιατὶ τὸ δικό του χρέος εἶνε μικρότερο ἀπ' τὸ δικό μας. Αὐτὸν εἰκονίζει ὁ **δεύτερος δοῦλος**, πού ὤφειλε «*ἑκατὸν δηνάρια*».

* * *

Δυὸ λέξεις, ἀγαπητοί μου, **δυὸ ῥήματα**, κάνουν τὸν ἄνθρωπο. Τὶς λές; εἶσαι ἄνθρωπος.

Τὸ ἓνα εἶνε «**Εὐχαριστῶ**». Δὲν ἀκούγεται οὔτε πρὸς τὸν Θεό, οὔτε πρὸς τὸν γονέα, οὔτε στὸν εὐεργέτη. Οἱ καρδιές ἔγιναν πέτρινες.

Τὸ ἄλλο εἶνε «**Συγχωρῶ**». Ἐχει μεγάλη σημασία αὐτό. Στὸ σπίτι, ἂν ἡ πεθερὰ δὲν συχωρήσῃ τὴ νύφη, ἡ ζωὴ θὰ ἔνι δύσκολη. Στὸν κόσμον ἂν οἱ Ἀμερικάνοι δὲν συχωρέσουν τοὺς Ἰώσους καὶ οἱ Ἰώσοι τοὺς Ἀμερικάνους, θὰ χουμε τρίτο παγκόσμιο πόλεμο.

Δὲν ὑπάρχει ὠραιότερο πρᾶγμα ἀπὸ τὴν ἀγάπη. Καὶ **ἡ ἀγάπη εἶνε ὅπου εἶνε ὁ Χριστός**. Ὅπου εἶνε ὁ Χριστός, ἐκεῖ εἶνε ὁ παράδεισος· ὅπου λείπει ὁ Χριστός, ἐκεῖ εἶνε ἡ κόλασι.

Εὐχομαι **στὴν καρδιά καὶ στὸ στόμα** νὰ ἔχετε ἔτοιμες τὶς λέξεις «*εὐχαριστῶ*» - «*συγχωρῶ*».

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος